

AANWIJZINGEN VOOR DE LEZER

De derde jaargang beginnen we met goed nieuws. Met ingang van het volgende nummer dat in de laatste week van maart verschijnt, wordt Thrillers & Detectives **dikker**. Er komen vier pagina's bij, waardoor we een oude wens in vervulling kunnen laten gaan. In het komende nummer zal voor de eerste maal een oorspronkelijk **kort Nederlands misdaadverhaal** staan. Highsmith-kenner en psycholoog Hans Knechtmans bijt de spits af, maar voor de keren daarna nodigen we iedereen uit zich aan het schrijven te zetten. Creatieve lezers met een geest die de misdaad niet schuwt, moeten vooral niet nalaten een verhaal te verzinnen. Alle inzendingen (die ongeveer 2000 moeten bevatten) worden beoordeeld en de beste zullen dan in Thrillers & Detectives worden afgedrukt.

Behalve een kort verhaal, zal Thrillers & Detectives volgende maal een echte

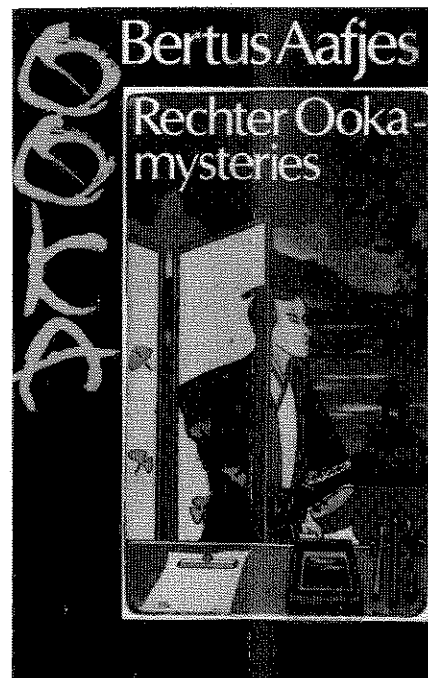
omslag krijgen. We zijn er nog niet helemaal uit hoe we die vorm zullen geven. Alle suggesties zijn welkom. Uiteraard zijn nieuwe abonnees ook welkom. We vinden het trouwens erg aardig dat zeer veel abonnees van het eerste uur lezer zijn gebleven.

We beleven zo'n hausse in het Nederlandse misdaadboek dat een deel van de oogst tot de volgende keer moet blijven liggen (o.a. de nieuwe Baantjer). Het profiel gaat in het maartnummer over Margaret Millar, de echtgenote van Ross Macdonald, die los van haar man een grote serie mooie vrouwenthillers heeft geschreven. (TC)

Omslagverhalen

Bij Meulenhoff is een nieuwe pocket verschenen met een herdruk van Rechter Ooka-verhalen van Bertus Aafjes. Het boek zal vermoedelijk vele lezers behagen, want het zijn erg leuke thrillertjes met veel humor en een flinke dosis Oosterse wijsheid. De verhalen zijn gebaseerd op het werk van een historische figuur die volgens de inleiding leefde van 1677-1751. Deze rechter Ooka moet een erg aardig en rechtvaardig man zijn geweest die tot grote tevredenheid van de bevolking een grote hoeveelheid zaken op een fantasierijke manier wist op te lossen. De huidige heruitgave is een fraai uitgegeven boek. Heel terecht heeft de uitgever het ontwerp laten maken door iemand die Japan, waar rechter Ooka leefde, goed kent, namelijk **Sjoerd Bakker**. Dat resulteerde in een speciaal vervaardigde ets, hetgeen een zinkplaat is die na geprepareerd te zijn met een etsnaald wordt gegraveerd en na diverse zoutzuurbaden de gewenste structuur krijgt. Dat is een nogal bewerkelijk procedé voor een boekomslag! Maar het resultaat is er dan ook naar. De stijl is onmiskenbaar Japans en doet sterk denken aan de eens zo vermaarde blokdrucker **Hokusai**. De in kimono gehulde figuur stelt natuurlijk rechter Ooka voor. Een kamerscherm verbergt hem gedeeltelijk voor de toeschouwer en dat klopt aardig met zijn karakter, want hij trekt zich graag terug om in alle rust en eenzaamheid over aanwijzingen na te denken. De scherpzinnigheid waarmee hij dat doet, benadert nog het meest de Engelse detective Sherlock Holmes. De figuur van de rechter en de op de voorgrond voorkomende voorwerpen als penselen, inktsteen e.d. zijn strak en scherp afgebeeld, terwijl de achtergrond

vaag en grillig is. Die toont ons een zwaar onweer met een helle lichtflits, hetgeen de prent iets onheilspellends meegeeft. Slechts het gebruik van de typografie is een zwak punt van deze omslag, maar daarmee had Sjoerd Bakker verder niets te maken. De keuze van het lettertype is lelijk, dat wil zeggen het past niet bij de illustratie. Daarbij komt dat ik allergisch ben voor een slechte spatiëring en dit is een klassiek voorbeeld. Rest nog het vignet te noemen. Dat is een goed geslaagde imitatie van de ongeëvenaarde Chinese calligrafie, die nog eens de naam van de beroemde rechter moet benadrukken.

Steye Raviez

THRILLERS & DETECTIVES

3e jaargang, nr. 1, januari 1983

Hollandse Nieuwe

Goed en slecht, oud en nieuw werk, maar voornamelijk veel thrillers uit eigen land. En ook uit België, waar sex en geweld in royale porties worden opgediend dan bij ons. De commissaris van Janwillem van de Wetering heeft nog steeds rheumatiek, maar zijn schildpad loopt als een kievit.

Met 2 vingers Highsmith te lijf

Vanwege een verstrooidheid van zijn vader zit Wiebe Buddingh' nu al weer jaren Patricia Highsmith te vertalen. Het geld verzoet veel, maar niet alles. Net als de hoofdpersoon van *A tremor of forgery* kreeg hij de neiging met zijn schrijfmachine te gaan smijten.

Werk van Buitenlanders

Robert Ludlum als maniakale boezemvriend en Kavanagh over andere aberraties. Eindelijk ook eens een Duitse auteur temidden van alle Angelsaksen. Daarnaast ook nog twee Zweden die er wat van kunnen (en dus niet Sjöwall & Wahlöö). Als alles toch tegenvalt is er nog een perfecte nieuwe Gavin Lyall.

Profiel van Peter Dickinson

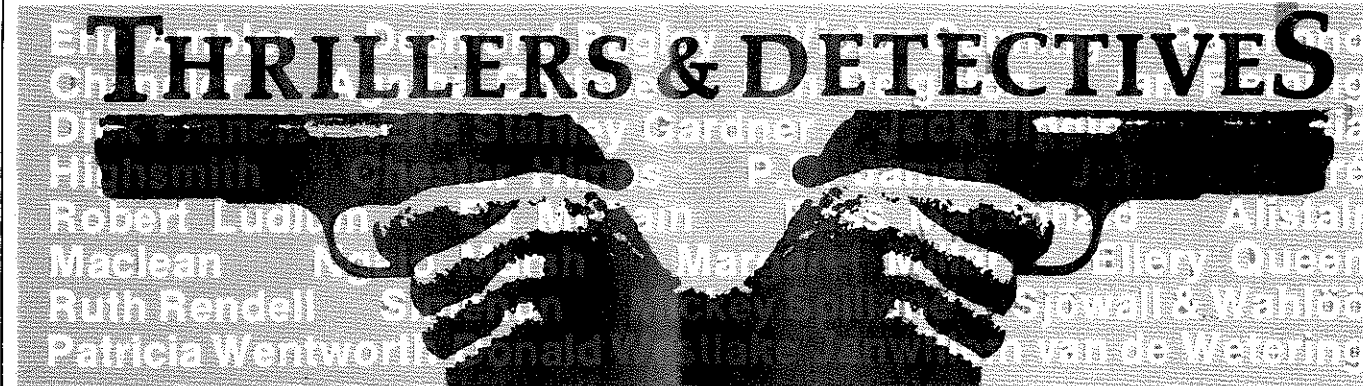
Vergeet vooral uw IQ niet bij het lezen van de detectives van deze begaafde veelweter. Hans Jansen met zijn gymnasium-verleden, zijn promotie in de Arabische talen, veelomvattende science-fictionkennis en algemene belezenheid, moest het bijna opgeven. Wat er allemaal niet kan gebeuren als je in de trein naar Zutphen een onschuldig boekje denkt te gaan lezen.

Made in USA & UK

Honderden bladzijden hoe je mensen kunt vermoorden, je seksuele lusten kunt bevredigen en een gezonken oceaanstomer kunt lichten. Maar ook veel over liefde, cameraderie, angst en andere menselijke uitingen. Leer ook hoe rooms-katholieken hun huwelijk kerkelijk kunnen laten ontbinden.

Aan dit nummer werkten mee: Dick van den Bosch, Frits Hoorweg, Hans Jansen, Hans Knechtmans, Hans Kooijman, Coefje Leeman, Beatrijs Ritsema, Maria van Rooijen, Ed Schilders, Gert Jan Thomassen, Bert Vuijsje en Wim Voster.

Eindredactie: Theo Capel
Vormgeving: Steye Raviez
Grafische verzorging: GCA Drukwerk

Onafhankelijk tijdschrift voor misdaadlectuur onder redactie van Theo Capel. Verschijnt vijf maal per jaar. 3e jaargang nummer 1, januari 1983 Redactie en administratie p/a Nic. Maesstraat 139hs 1071 PX Amsterdam

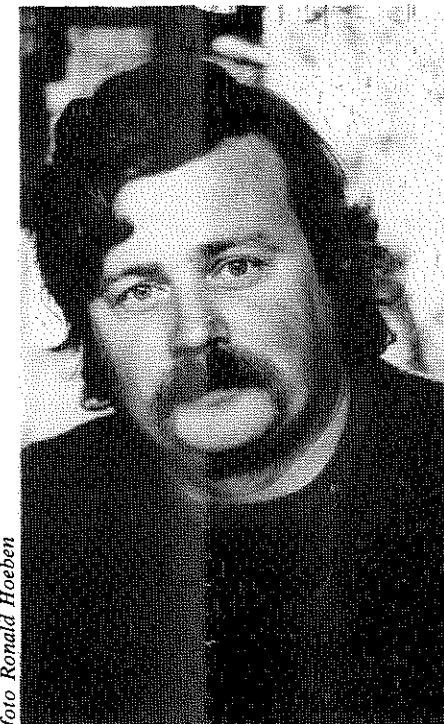
Hollandse nieuwe

Vaklieden en een Beunhaas

Koos van Zomeren behoort zeker tot de bovenlaag van de nieuwe generatie Nederlandstalige thrillerschrijvers. Maar dat betekent nog niet, dat elk boek van hem een voltreffer is. *De Hangende Man* (Arbeiderspers, 24,50) behandelt een paar nogal belangrijke weken uit het leven van Bart Timmer. Als vers gekozen PvdA-kamerlid moet hij zijn weg vinden aan het Binnenhof; voor het eerst na zijn scheiding raakt hij weer eens verliefd; en tijdens een bezoek aan zijn geboortedorp — oma is dood — wordt één van zijn broers vermoord. Dit laatste is voor Bart aanleiding, eens wat dieper naar zijn roots te graven, wat je bij op hol geslagen dertigers wel vaker ziet. Voordat de lezer het goed en wel in de gaten heeft zit hij midden in een onvervalste streekroman, een indruk die nog versterkt wordt doordat het verhaal vanuit de perspectieven van verschillende dorpsbewoners verteld wordt. Van Zomeren blijkt deze niet eenvoudige klus goed aan te kunnen, zowel in zijn sfeertekening als in de geloofwaardige dialogen.

Dat het misdaadaspekt wat naar de achtergrond verdwijnt neem ik maar op de koop toe. Waar ik wel mee zit is, dat de schrijver in het tot ruim 200 pagina's opgeblazen verhaal er begrijpelijkerwijs niet in slaagt, alle drie de thema's voldoende uit te spinnen. Barts politieke belevenissen, maar ook zijn tot mislukking gedoemde amourette komen er bekaaid af.

Maar goed, *De hangende man* is een literair meesterwerk, vergeleken met het romandebut (nou, ja) *De Baron* van Wim Kleine (Bruna pookthuis, 5,50). Het enige dat klopt aan deze mislukking is de klassieke opbouw van het verhaal: er ligt een lijf. Wie is het? Wie zou het gedaan kunnen hebben? Waarom? Verder is alles mis. Het meest stuitend zijn de dialogen tussen twee Weesper politiebeambten, die bijna zonder uitzondering bestaan uit coherent geformuleerde betogen van meer dan honderd woorden, zoals je verder alleen bij Agatha Christie en Rex Stout in het

Koos van Zomeren: Natuurmens in de politiek

laatste hoofdstuk kunt aantreffen. Maar ook de vertwijfelde pogingen, sommige bijfiguren een eigen spreekstijl te geven, wekken lachlust of depressiviteit op. De plot is ongeloofwaardig, en lokatie- of sfeerbeschrijvingen ontbreken geheel. Kleine mag dan over enige inventiviteit beschikken (op de cover lezen we, dat hij 'ex-uitvinder' is), schrijven kan hij niet. (HKg)

Joop van den Broek heeft al meteen vanaf zijn debuut *Parels voor Nadra* uit 1953 aangetoond dat hij goed kan schrijven. Zo goed zelfs, dat het voor mij tot zijn allernieuwste thriller *De gouden strop* (Sijthoff, 15,—) heeft geduurd, voordat hij weer een beter boek maakte. Lex van der Tuyn Walema, een hoofdpersoon die hij nooit heeft losgelaten, beweegt zich weer als volstrekt serieus speurende journalist annex fotograaf in Franse uitgeverwereld, of liever gezegd, die van informatieleveranciers in opdracht van zijn blad, de internationale nieuwsbrief MARKT. Ook door de decadentie waarmee Van den Broek zich iedere keer weer graag bezig houdt, is het een spannend verhaal

geworden dat zich tegen een volstrekt natuurgetrouw décor afspeelt. Tussendoor vertelt de hoofdpersoon nog een leuke anecdote over Hemingway, die blijkens een interview in VN met Rinus Ferdinandusse (ooit outsider in de manuscriptenprijsvraag die Van den Broek met zijn debuut won) door de auteur zelf is beleefd. Dat is dubbel leuk voor de lezers die zich nu kunnen afvragen of de perversiteiten die in het boek worden beschreven misschien ook echt zijn gebeurd. (TC)

Nog één verhaaltje voor het slapen gaan

In Thrillers & Detectives nr. 82/2 kondigde fondsredacteur Wouter Tieg van Meulenhof al aan dat hij nog wat wilde gaan doen met het oude materiaal van Bertus Aafjes. Toender-tijd wist hij nog niet of het op een integrale uitgave of op een selectie van de Rechter Ooka-verhalen zou uitdraaien. Het blijkt uiteindelijk een selectie te zijn geworden zonder de illustraties die er oorspronkelijk bijhoorden. *Rechter Ooka-mysteries* (Meulenhof, 14,90). Was dat wel een verstandige keuze? Het succes van de heruitgave van de Rechter Tie-verhalen, heeft aangetoond dat er een markt is voor volledige series. Verzamelaars halen hun neus op voor een bundeltje en zijn met niets minder tevreden dan de complete werken, terwijl de eenvoudige boekenconsument liever iets moderns koopt. De vergelijking met Rechter Tie (uit China) gaat overigens nauwelijks op. Rechter Ooka (uit Japan) lost de meeste zaken achter het bureau op en is niet echt een speurder. Het gros van de verhaaltjes beslaan slechts enkele bladzijden en monden uit in een Salomons oordeel over zaken, die vaak, maar niet altijd, een puzzel bevatten. Het is meer amusante dan spannende lectuur en heel geschikt voor het slapen gaan. (FH)

Kort en slap

Met de Nederlandse thriller gaat het ook kwalitatief gezien, nog altijd in stijgende lijn, maar met de *short stories* wil het om een of andere reden maar niet lukken. Aan belangstelling van uitgeverijzijde ontbreekt het niet; nadat Ab Vissers jaarboek *Plot* (een Elsevier-uitgave) tegelijk met de samensteller was overleden, dienen zich nu twee andere uitgeverijen met hun eigen misdaadbundels aan: het **Zwarte Beertjes Crime Jaarboek** (Bruna Pockethuis, 8,50) en **Misdaad in de Lage Landen** (Loeb, 19,50). Het *Crime Jaarboek* staat onder redactie van Ab Vissers weduwe Margreet Hirs en lijdt helaas aan dezelfde euvels als de produkties van wijlen haar echtgenoot: verhalen die qua stijl en verteltrant soms nauwelijks het niveau van het lagere-school-opstel overstijgen (zoals *Zedendelict* door de voormalige helicopterpiloot en detective Piet Valkman), te veel Belgische science-fiction, en als schaars hoogtepunt af en toe een verhaal van iemand die tenminste een leesbare alinea op papier weet te krijgen (zoals John Vermeulen, wiens *Vraag het maar aan de postbode* helaas weer een zwakke plot heeft). Ook de bijdragen van 'vedetten' Jacques Post, Hans Neber, Jackie Lourens, Jan Koesen en Janwillem van de Wetering komen niet boven de grijze routine uit. De misdaadbundel van Loeb is marginaal beter dank zij drie min of meer redelijke verhalen van Van de Wetering (Grijpstra en De Gier meet Mathilde Willink), Theo Joeke (de zoveelste Haagse

puzzel) en debutant Josh Pachter (wiens *Kettingreactie* de niet al te sterke uitwerking van een heel aardig idee is). Voor zover de bijdragen van Jan Cremer, Theo Kars en Guus Luijters kwaliteiten hebben, liggen die in elk geval niet op het gebied van de thriller. En wat betreft de overige verhalen in deze bundel past slechts een decent zwijgen. (BV)

België zet hem op

Volgens de verhalen is België een preuts land waar strookjes over foto's van naakte boezems worden geplakt. Dat heeft dan wat de Belgische thriller betreft niet geholpen, want zowel in **Diamant** (Elsevier, 24,50) van Jef Geeraerts als **De oplichters** van John Vermeulen (Bruna Pockethuis, 6,25) duwen de erecties de bladzijden van elkaar en worden er gretig vrouwelijke geslachtsdelen betast. Geeraerts houdt zich daar het meest mee bezig, maar ziet ook nog kans om een ware encyclopedische kennis van diamanten over de lezer uit te storten (inclusief schetsjes). Het boek behandelt een grote smokkel-affaire van Zaïre naar Antwerpen, inclusief terzijdes naar New York en Hong Kong en wordt bevolkt door hebzuchtige joden, zwarten en Belgen (de zuinige Hollanders zijn uiteraard afwezig). Als men het geld niet aan het tellen is, laat men de broek wel zakken. Dat leest lekker weg, maar maakt het moeilijk te begrijpen waarom Geeraerts ook een naam als serieuze romancier heeft opgebouwd.

Bij Geeraerts krijg je ondanks het wel erg vlotte stijltje toch nog wel een idee dat het over echte mensen en gebeurtenissen zou kunnen gaan. Bij Vermeulen is dat veel minder het geval, hoewel zijn nieuwe thriller al weer authentiek aandoet dan zijn eersteling *Duizend meter van Armageddon*. Toch komt het allemaal nog nauwelijks boven het niveau van een pulproman uit, behalve dan dat zijn stijl hem redt. De clichépersonen en situaties (Gewapende helicopter valt jacht aan) zoals die ook in middelmatige televisieseries voorkomen, overheersen in dit verhaal over een soort Scientologysekte die een botenbouwer in de tang neemt (de man bouwt boten op de Veluwe, lijkt het). Met een geloofwaardiger verhaal zou Vermeulen echter dicht in de buurt van Geeraerts kunnen komen. (TC)

Witte & Zwarte Kunst

In 1975 debuteerden zowel Janwillem van de Wetering als Robert van Dijk als misdaadschrijver. Van de Wetering werd wereldberoemd en schreef een hele serie goedlopende boeken, waarvan *De*

straatvogel (Bruna, 19,90) net is verschenen. Van Dijk bleef een onbekend auteur en kwam pas recent met zijn tweede boek *Moord in oktober* (Bruna Pockethuis, 6,25). Van beide schrijvers is bekend dat ze bij de politie hebben gezeten en beide boeken hebben politiemensen als hoofdpersonen, maar daarmee houden alle overeenkomsten op. *Moord in oktober* is een klassieke politieroman, waarin met beproefde opsporingstechnieken een niet al te gisse groep handelaren in blanke (dat wil zeggen, het gaat over Thaise meisjes) slavinne wordt opgerold. Het enige bijzondere is het feit dat de hoofdrol voor een vrouwelijke politieambtenaar is weggelegd, maar wel een die een oudere ervaren rechercheur als hulp heeft, die ook een beetje als haar mentor kan optreden. Van de Wetering heeft ook een vrouwelijke agent een belangrijke rol gegeven, maar in plaats van de prozaïsche Ans bij Van Dijk, gaat het bij hem om de pronte Aleida, die bij alle collega's de lusten oproept, maar ook de begeerte van een zwarte pooier. De *straatvogel* ontvouwt zich als een aflevering van het Jordaancabaret waarvan de acteurs zich van te voren tegoed hebben gedaan aan de haspijp. Alles staat verder in het teken van de *Voodoo*, zwarte kunst waarover Van de Wetering zich goed heeft gedocumenteerd. Van Dijk kan het daarvan met de kalmte en gezapigheid van de ouderwetse Amsterdamse diender nooit winnen. (TC)

BBCrimineel

Henk Noriet

Een harde noot om te kraken

176 pp
f19,50

Een Amsterdamse politieroman

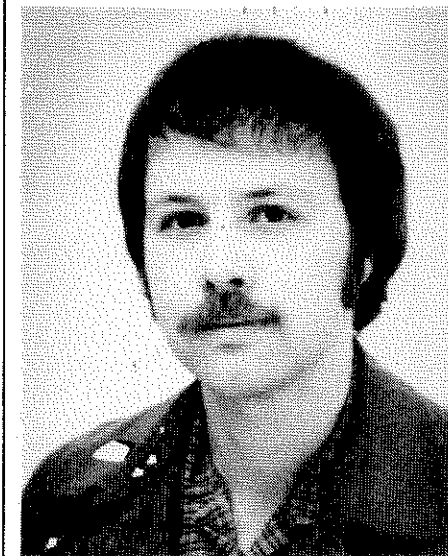
IN DIT NOVEN verspreid de Bezige Bij de politieroman *Een harde noot om te kraken* die in het Amsterdamse krakersmilieu speelt. Schrijver van het boek is een zekere Henk Noriet, een schijnbaar natuurlijk. Nu al doen in de hoofdstad wilde speculaties de ronde wie zich achter het pseudoniem verbergt. De meest gehoorde namen zijn H. I. A. Holland en J. J. Muisch.

... heeft hem

De Bezige Bij

Met 2 vingers Highsmith te lijf

Wiebe Buddingh: It's all in the family

Een vertaler vertelt

Heel veel misdaadboeken bereiken het publiek in vertaalde vorm. Van de tientallen vertalers die daarbij zijn betrokken, gaat het voor velen om een bijverdienste, maar voor anderen is het een broodwinning. Wiebe Buddingh is een van die beroepsvertalers. Zijn leven stond de afgelopen jaren in het teken van Patricia Highsmith, een veel bejubelde schrijfster waar hij zelf nuchter tegenover staat en Tom Sharpe, een humoristische auteur die zeer goed als therapie is aan te bevelen na een tegenvallende thriller.

'Nee, ik heb zelf niet gevraagd om Patricia Highsmith te mogen vertalen. Ik kende haar eerst ook niet als schrijfster. De Arbeiderspers stuurde me gewoon een van haar boeken toe, dat was *A dog's ransom*, dat is uitgebracht als *Losgeld voor een hond*. Misschien kwam het omdat mijn vader al eerder een boek van Highsmith had vertaald, *The blunderer*. Mijn vader is Cees Buddingh, de schrijver en dichter. Hij vertaalde veel en geeft ook les op het Instituut voor Vertaalkunde. Door hem ben ik eigenlijk bij toeval in het vak gerold. Hij was bezig met *A clockwork orange* van Anthony Burgess en toen hij het bijna af had, gaf hij zijn manuscript in een verstrooide bui aan de vuilnisman mee. Dat was op zich niet zo raar als het klinkt. Ons huis lag namelijk altijd vol met boeken en paperassen. Mijn ouders hebben bijvoorbeeld een eigen biblio-

theek met zo'n 15.000 boeken. Twee kamers worden om te beginnen al compleet door boeken in beslag genomen en overal liggen verder nog stapels boeken. Als mijn vader op vakantie gaat, komt hij altijd met minstens 100 boeken terug. In die tijd zat ik nog op school, op het Atheneum. Mijn vader had het vreselijk druk en kwam er niet meer aan toe om opnieuw te beginnen en de uitgever zat op het manuscript te wachten. Toen bood ik aan om het te proberen en dat mocht. Ik maakte eerst mijn huiswerk en daarna ging ik vertalen. In die tijd las ik al veel Engelse boeken en ik was verder volkomen anglofiel opgevoed. Vanaf mijn achtste ga ik jaarlijks naar Engeland op vakantie, dat doe ik nu, op mijn vijftienvingste, nog steeds. Mijn Engels was dus heel redelijk, ik sprak ook op vakantie veel met Engelsen. De Arbeiderspers was tevreden met het resultaat en ik kreeg eigenlijk vanzelf een nieuwe opdracht. Ik was in die tijd na mijn eindexamen Engels gaan studeren in Utrecht, maar na een blauwe maandag ben ik daarmee gestopt. Ik wist toch dat ik het onderwijs niet in wou en je kreeg allemaal vervelende vakken, zoals fonetiek. Vertalen vond ik veel leuker. Dat had ik natuurlijk ook kunnen gaan studeren, tolk-vertaler bedoel ik, maar ik was door de praktijk al geschoold geraakt. Ik ben toen full-time gaan vertalen, zodat ik voor de belastingen een kleine ondernemer ben. Dat heeft zijn voordelen, omdat je dan bedrijfskosten mag aftrekken. Het is natuurlijk wel een eenzaam beroep, maar het heeft als grote voordeel dat je je eigen tijd kan indelen. Desondanks werk ik meestal 's ochtends en 's middags, net als de meeste mensen en na een maand of twee heb ik dan een boek af. Na een boek van Highsmith, begin ik aan een roman van Sharpe.'

'Ja, ik vind Highsmith af en toe wel een beetje overschat. Veel van haar boeken hebben een hele trage opbouw en ze hanteert als schrijfster verder een vrij vlakke niet in het oog vallende stijl. Ik heb nu zes thrillers van haar vertaald en daarvan vond ik *The two faces of January* dat in het Nederlands *De twee gezichten* heet, het aardigst, omdat daar nog wat vaart in zit. Het zijn natuurlijk ook volkomen humorloze verhalen en wat dat betreft ben ik blij dat ik het vertalen van haar boeken kan afwisselen met het werk van Tom Sharpe. Dat zijn boeken vol absurde humor, een beetje zoals op de televisie Monty Python was of nu Not the nine o'clock news. Toch heeft een vaste schrijver vertalen ook zijn fijne kanten. Je raakt er helemaal in. Elke schrijver heeft een bepaald zinsgebruik en als je daar aan

gewend bent, tik je lekker weg. Ik kan niet zeggen dat ik Highsmith nou echt gemakkelijk vind om te vertalen. Je houdt altijd bepaalde zinswendingen die je goed moet bekijken en woorden en jargon dat je moet opzoeken. Bij Sharpe is het wel zo dat daar meer woordgrappen in zitten, waar je dan over moet nadenken. Als je je zo met een schrijver bezig houdt, kan je ook behoorlijk geïrriteerd raken. Highsmith heeft bijvoorbeeld de gewoonte dat ze haar hoofdpersonen iedere keer opnieuw zogenaamd door omstandigheden dinggen laat doen, waarvan ik niet inzie waarom dat zo zou moeten gebeuren. In *Sweet sickness* dat hier *De zoete ziekte* heet, ging de hoofdpersoon me mateloos tegenstaan. Het gaat over een gestoorde jongen die verliefd is op een bepaald meisje. Zij wil niets van hem weten, maar hij blijft maar aandringen en schrijven en ik ging steeds vaker denken dat hij er nu maar eens mee op moest houden. Op het laatst springt hij dan van een flatgebouw en daar raakte ik vreselijk opgelucht van.

Ik weet niet of Highsmith in Nederland een populaire schrijfster is. Van haar vertaalde boeken zijn in ieder geval nog geen herdrukken verschenen, want dat had ik moeten merken. Je krijgt als vertaler namelijk een honorarium dat is gebaseerd op het aantal woorden dat een roman telt, maar als een boek wordt herdrukt krijg je een gering percentage van de winkelprijs als royaltie. Sharpe is wat dat betreft voor mij een betere schrijver, die hebben ze aan een boekenclub verkocht en dan krijg je als vertaler ook weer iets. Voor het werk van Highsmith heb ik wel een aanvullend honorarium gekregen. Dat komt uit het Fonds voor de Letteren, een subsidiepot van het Rijk. Dat geldt trouwens alleen voor literaire auteurs, maar blijkbaar is men erin geslaagd om Highsmith tot literatuur te laten verklaren. Je begrijpt dat ik daar uit financieel oogpunt in ieder geval niets tegen kan hebben.'

'Voordat ik daadwerkelijk een roman ga vertalen, lees ik het boek eerst een keer goed door. Dan stuit je meestal al op bepaalde moeilijkheden of uitdrukkingen waarover je eens goed kan nadenken. Soms is het ook nodig om deskundigen in te schakelen. Zo heb ik een keer een kernfysicus benaderd om me te laten vertellen waarover het allemaal ging en hoe al die termen in het Nederlands heetten. Als er in een verhaal stukjes poëzie zitten of citaten, dan kan ik verder altijd op mijn vader terugvallen. Die heeft daarvan veel verstand, hij heeft bij voorbeeld de hele vertaling van Shakespeare in het Nederlands herzien.

SIGNALEMENT

Thrillers & Detectives is een onafhankelijk tijdschrift voor misdaadlectuur. Het verschijnt 5 maal per jaar, in de maanden januari, maart, juni, september en november. Een abonnement voor 5 nrs. kost f 11,25 (voor België f 6,— extra) over te maken op postgiro 5013940 t.n.v. Thrillers & Detectives te Amsterdam. Het abonnement gaat dan met het eerstvolgende nr. in.

Voorgaande nrs. zijn (voor zover voorradig) te krijgen door overmaking van f 3,50 (incl. extra porto) op het genoemde gironummer.

Een abonnement dient vooruit te worden betaald. Maak hiervoor zoveel mogelijk gebruik van de toegezonden accept-giro. Het zenden van een rekening kost f 1,25 aan administratiekosten.

Alle boeken die in Thrillers & Detectives worden besproken zijn in iedere boekwinkel te krijgen en desgewenst ook via Thrillers & Detectives leverbaar. De bestelbon op de voorlaatste pagina kan hiervoor (als voorbeeld) dienen.

Alle correspondentie te richten aan: Thrillers & Detectives, p/a Nic. Maesstraat 139hs, 1071 PX Amsterdam.

VD: importeur Van Ditmar
NL: importeur Nilsson & Lamm

Moordspel

Hans Neber
Dubbel spel

Annelies Wessel, een aantrekkelijke inspecteur van politie, wordt op het spoor gezet van een meedogenloze, internationaal opererende gangster. Haar opdracht: zijn vertrouwen winnen om hem te vernietigen.

Hans Neber, pseudoniem van een Nederlandse officier van justitie, creëerde met Dubbel spel een weergaloos spannende thriller, met als achterliggend thema de vraag hoe ver de politie mag gaan bij het verzamelen van bewijsmateriaal.

In Veen's Nederlandse thrillerreeks:

Hans Neber
DUBBEL SPEL

Paperback f 17,50

VEEN, UITGEVERS UTRECHT

Uiteindelijk komt vertalen echter toch neer op achter je machine gaan zitten en zinnestjes voor zinnestjes vertalen. Ik heb een oude Triumph schrijfmachine waarop ik met twee vingers zit te tikken. Boven mijn bureau is een plank met allemaal woordenboeken. Ik begin meestal iets gewoon in Ten Bruggencate op te zoeken, het Engels-Nederlands woordenboek. Vaak pak ik daarna de Dikke van Dale om te zien of er nog meer betekenissen van zo'n woord zijn en welk gebruik het heeft. Als het moeilijk wordt zoek ik ook nog vaak het woord in een Engels woordenboek op. Ik gebruik daarvoor de grote Webster, daar staat ontzettend veel in over woorden, hun afleidingen, betekenis en meer van dat soort zaken. Vroeger kon je dan zo rustig zitten te vertalen, want als je met een boek klaar was, had de uitgever je ondertussen al weer benaderd voor een volgend. Als toen de maringing dat er weer een vertaler bij was gekomen, kwam het werk vanzelf naar je toe. De laatste tijd wordt het veel moeilijker en is er een overschot van vertalers. Ik hoef me nog niet zo'n zorg te maken, omdat ik beurtelings een boek van Highsmith en Sharpe vertaal, maar daar komt natuurlijk ook een keer een eind aan. Als vertaler werk je veel vlugger dan als schrijver. Als je aan een schrijver begint dan ligt er meestal nog een stapel oud werk, maar daar werk je je natuurlijk doorheen.'

'Sharpe zou ik ook wel voor mijn plezier willen lezen, maar Highsmith zeker niet, hoewel ik misdaadboeken wel leuk vind om te lezen. Ik ben wat dat betreft ook Engels georiënteerd. Christie vind ik leuk en Edmund Crispin en laatst heb ik een boek op de kop getikt van Colin Watson, dat is een detectiveschrijver met een humoristische inslag. Hij schrijft over een inspecteur Purbright. Als er humor in een boek zit, dan lees ik dat graag. Ik ben bij voorbeeld ook een liefhebber van Wodehouse. Maar ook gewone detectives pak ik op, zoals het werk van Peter Lovesy. Die heeft een serie historische detectives geschreven die in de Victoriaanse tijd spelen met een inspecteur Cribb. Sherlock Holmes heb ik ook altijd aardig gevonden. Conan Doyle heeft trouwens nog heel veel ander werk geproduceerd. Op vakantie in Engeland ontdekte ik laatst een serie historische romans van hem, die erg aardig lijken. Die vond ik in een tweedehandsboekwinkel. Dat is een van de leuke dingen in Engeland, daar heb je veel van die boekwinkels. Ik loop daar graag rond te neuzen. Nee, echt verzamelen dat laat ik aan mijn vader over, die is goed in het bewaren. Hoewel als hij echt goed daar in was geweest, was ik nooit vertaler geworden. (TC)

Werk van buitenlanders

Shooting Safari

Prinses Anne, met haar gezelschap op sarari in Kenia, wordt door een Afrikaans terrorist, beschikkend over een modern uitgerust legertje, gekidnapt. HKH moet goed zijn voor 10 miljoen pond Sterling. Haar ontvoerder wrekt zich zo op de Britten die hem lang geleden ernstig vernederden én hij kan met het losgeld zijn politieke machtspositie versterken. De Britten trommelen een stelletje oudstrijders op die ooit in hetzelfde gebied successen vierden. De krasse oudjes, al 30 jaar in burger en hoogstens nog vertrouwd met een dartpijl, zijn patriot genoeg om zich voor HKH voor de leeuwen te werpen. Ondanks de ongeloofwaardigheid van *De veteranen* van Kenneth Royce (Prisma, 9,90) is het door de aardige verteltrant en duidelijke bekendheid met het gebied in oorlogssituaties een spannend (jongens)boek geworden. (MR)

Desmond Bagley komt met zijn nieuwste boek *Grof wild* (Elsevier, 22,50) ook in Kenia terecht. Het boek dat in het Engels *Windfall* heet (Fontana, VD, 13,30) is zeer snel in het Nederlands verschenen. Voor de liefhebber betekent Bagley in het algemeen: spannende avonturen van harde jongens in een soms exotische omgeving. *Grof wild* heeft ook weer die trekken. Een mysterieuze erfenis van een excentrieke miljonair leidt tot allerlei misdadige actie. Via Amerika en Londen verplaatst de handeling zich naar Kenia, waar een landbouwproefstation het grootste deel van de erfenis krijgt. Maar eerst moet nog strijd worden geleverd met de Zuidafrikaanse Geheime Dienst, hoewel moet worden gezegd dat de hoeveelheid min of meer gewelddadige actie dit maal betrekkelijk gering is. Vrouwen komen in het verhaal verder niet voor. Desondanks was het weer een zeer goed leesbare Bagley. (WV)

Zijn vrouwen eng?

Hoe het rechtsgevoel van de heer Queen in elkaar steekt, blijkt uit het commentaar van de vader van de speurder op de wurging van een overspelige vrouw door haar echtgenoot 'Ze kreeg haar verdiende loon'. En al was in 1933, waaruit *De avonturen van Ellery Queen* (Prisma, 8,90) van de gelijknamige schrijver, oorspronkelijk stamt, de vrouwenemancipatie nog niet zo'n issue is als nu, een zin als 'een dame met haar maandelijkse toeval van epilepsie' geeft toch ook behoorlijk te denken. Dit staat allemaal in deze verhalenbundel, waarin de pedante Ellery Queen elf variaties van een moeilijke puzzel op dezelfde

wijsgerige manier oplost. Door het belerende toontje en de tentoonspreiding van alle spitsvondigheden krijg je de indruk dat de misdaden niet alleen tot meerdere glorie van Queen worden opgelost, maar ook zijn gepleegd. (MR)

In *De kiem van het kwaad* (Arbeiderspers, 19,50) van William March neemt de spanning per bladzijde toe. Al snel wordt duidelijk dat het schattige achtjarige meisje Rhoda, dat de hoofdpersoon is, helemaal niet zo aardig is. Dat zij de dood van een klasgenootje op haar geweten heeft, blijft niet lang verborgen, maar stukje bij beetje worden er meer details onthuld. Haar moeder legt zo de relatie met een andere raadselachtige dood en begint dan niet alleen Rhoda's karakter te doorgronden, maar ook de waarheid over haarzelf te leren kennen. Deze blijkt gruwelijk en de moeder trekt dan ook de enig mogelijke conclusie. Maar kwade kiemen laten zich niet makkelijk uitroeien. De schijnbare naïviteit die Rhoda in het begin van het verhaal aan de dag legt, werkt ook door in de verteltrant. Uit huis-tuin-en-keukenconversaties wordt de gruwelijke waarheid gedestilleerd. Dit maakt het verhaal des te meer adembenemend. Zeer aan te bevelen, maar niet voor het slapen gaan. (DB)

Rare gewoonten

Duffy en de pornokoning van Kavanagh (Arbeiderspers, 26,50) is de vertaling van het in T&D nr. 82/4 besproken *Duffy*. Het boek is genoemd naar een ex-politieman die in de Londense wijk Soho als privé-detective met moeite in zijn onderhoud kan

voorzien. We hebben in dit genre al kennis kunnen maken (naast vele hetero's) met een homoseksuele hoofdpersoon in de boeken van Joseph Hansen. Kavanagh houdt de fakkel brandend met de introductie van een bisexuele held. Wie zal er als eerste door durven breken met een pedofiele (of misschien nog beter necrofiele) speurder? Duffy krijgt het aan de stok met een organisatie die zich bezig houdt met de handel in harde porno. Het is een spannend en hier en daar humoristisch boek waarin beschrijvingen van sex en geweld nogal eens een onsmakelijk tintje krijgen. (HKO)

Inspecteur Van der Valk, keurig getrouwd met een zwierige Francaise, wordt in *Dubbelspoor naar de dood* van Nicolas Freeling (Sijthoff 18,50) naar Stenderen in Drente gestuurd in verband met anonieme dreigbrieven. In de oorspronkelijke Engelse uitgave ging hij naar Zwinderen, maar de Nederlandse uitgever ontdekte dat dat echt bestond en wou misverstanden vermijden. Freeling met zijn uitweidingen, bespiegelingen en vaak rafelige intrige is een controversiële schrijver, die sterke voorkeur dan wel afkeur oproept. Dit keer laat de auteur van der Valk wel erg veel op de kleinburgerlijke Drenten aanmerken. Vooral sociologen die in hun studie aan participerende observatie hebben gedaan zullen aan dit tijdsbeeld uit 1964 veel herkennen. (TC)

Ha, horror, heerlijk

Een jonge radioloog werkt in *Brein* van Robin Cook (Bruna, 24,90) samen met een computerdeskundige aan een ware doorbraak op medisch gebied. Met een computerprogramma kan men veel nauwkeuriger röntgenfoto's lezen en diagnoses stellen. Bij toeval stuit de radioloog zo op een aantal gevallen waarbij jonge vrouwen eenzelfde zeldzaam ziektebeeld vertonen. Via naarstig en onsmakelijk speurwerk weet hij uiteindelijk door te dringen tot het hoe en waarom van een ultra-geheim door CIA én FBI bewaakt onderzoek dat in strijd is met de medische ethiek en een hoop andere regels. Brein is een spannende thriller die met veel kennis van zaken is geschreven. De stroom medisch-technische informatie waarmee je wordt overstelpd, is voor een goed begrip van de intrige weliswaar overbodig, maar nergens irritant of ten nadele van de vaart van het verhaal. (GJT)

Huivering wekken (Loeb, 29,50) is een gedegen selectie van thrillerachtige (af en toe soft-horror) verhalen van o.m. Chandler, Deighton, Faulkner, geschreven dus door betrouwbare engelstalige zwaargewichten (met Simenon als anderstalige uitzondering). De namen van de auteurs zelf zeggen genoeg over de

kwaliteit en inhoud. Een prima pil om de aangekondigde Hong Kong-griep mee te overleven. (GJT)

Koel en Hard

Sneller dan de dood (Loeb, 22,50) van Paul Cain verscheen al in 1933. Chandler beschouwde het als 'een heel bijzonder hoogtepunt in de ultrahardgekookte traditie'. Het boek weemt inderdaad van de 'tough guys' inclusief de hoofdpersoon en zijn vriendin, die alleen een achternaam heeft en ook als zodanig (zonder miss dus) aangesproken wordt. Karakteristiek voor dit boek is de zeer afstandelijke stijl. De schrijver legt niemand een gedachte in het hoofd, laat staan een of andere vorm van zelfreflectie. Slechts hun daden en de woorden die ze tegenover anderen uitspreken zijn het waard om vermeld te worden. De plot van het verhaal handelt over chantagepraktijken in een politieke setting waar grote sommen gelds mee gemoeid zijn, en is minder interessant. Het geweld dat op bijna elke pagina voorkomt wordt even emotieloos beschreven als de andere incidenten. Geen humor. Een cool boek voor super-coole mensen. (BR)

Bruna is bezig alle romans van Raymond Chandler in het Nederlands uit te brengen en kwam in dit verband met een heruitgave van **Het grote slapen** (Bruna, 19,90). Het gaat hierbij om de eerste roman van Chandler uit 1939 die onder de gelijknamige titel *The big sleep* is verfilmd en regelmatig op de televisie wordt hervertoond, zodat kijkers onderhand moeten gaan denken dat Humphrey Bogart die de titelrol speelt, de held van Chandler is in plaats van Philip Marlowe. Lezers kunnen getuigen dat dit personage heel wat menselijker is dan de houten klaas Bogart. Het grote slapen is uiteraard een verplicht boek voor de serieuze liefhebber, hoewel die eigenlijk, ook al zou hij het Engels niet beheersen, toch ook een Engelstalige uitgave in de kast moet hebben staan. (TC)

De inbreker die Spinoza las (van Holkema & Warendorf, 21,50) las nog wel meer ook. Dat komt omdat het geesteskind van Lawrence Block, Bernie Rhodenbarr, niet alleen een echte gentleman-inbreker is (zoiets als Raffles van E.W. Hornung, maar dan modern), maar ook een winkeltje heeft met antiquarische boeken, dat hij als een dekmantel gebruikt. Wanneer de politie hem na een inbraak die hij samen met zijn compagnon (een lesbische honden-trimster) pleegde, hem niet alleen van deze kraak, maar ook van moord verdenkt, neemt hij zelf het initiatief om de echte dader op te sporen. Het gevolg is dat het verhaal overgaat in een echte whodunit, waarbij Rhodenbarr voor een originele ontknoping zorgt. Het is

een aardig verhaal alles bij elkaar, vlot en geestig geschreven en met een hoofdpersoon die beslist heel aardig, vlot en geestig is. Maar misschien wordt daarom het geheel wel een beetje té aardig, té vlot en té geestig. (CL)

Ngaio Marsh schreef **Dodelijk accoord** (Prisma, 8,90) in 1939 en over het algemeen wordt het als een van de betere boeken van deze Nieuwzeelandse schrijfster beschouwd. Niet ten onrechte, want deze puzzelroman bevat een bijzonder knap opgebouwde intrige. Met milde ironie en geamuseerde observaties weet Marsh, meer nog dan Christie en Sayers, een aantal personen tot leven te brengen, waar ze ter voorbereiding van de moord ruime aandacht aan besteedt. Het gaat om zeven leden van een amateurtoneelgroep die een voorstelling willen geven om geld voor een nieuwe piano bij elkaar te krijgen. Er volgt een zeer ingenieuze moord op het toneel, ten aanschouwe van alle aanwezigen en dan wordt het tijd voor inspecteur Alleyn van Scotland Yard en zijn rechterhand Fox om op te draven. Het werd een knappe deductieroman die door zijn overzichtelijkheid en eerlijkheid ten opzichte van de lezer echt uitnodigt tot méédenken. (CL)

Wapengekletter

Een vreemd soort wapenbroeders is het tweede avontuur dat Gavin Lyall (Sijthoff, 1850) over Harry Maxim heeft bedacht, die als officier van de SAS uitgeleend is aan het kabinet van de Engelse premier. Deze Maxim is een goede vondst van Lyall, want net als de eerste keer in *Tylers oorlog* is het een spannend verhaal geworden, spannender zelfs. Maxim raakt aanvankelijk zonder het te weten steeds nauwer betrokken bij een operatie van de Inlichtingendienst rondom het verleden van een opkomende ster aan de Oostduitse politieke hemel. Dat komt omdat Maxim het opneemt voor een korporaal van het in Duitsland gelegerde Britse leger, die is gedeserteerd nadat hij zich uit vaderlandslievende overwegingen diep in de nesten heeft gewerkt. Na veel harde actie weet Maxim uiteindelijk het verleden van de Oostduitser bloot te leggen. Ondertussen kan hij zich blauw ergeren aan het bureaucratische geharrewar van de diverse inlichtingendiensten, wier gedrag scherp afsteekt tegen de harde kameraderie van de beroepsmilitairen met wie Maxim graag omgaat. (HKo)

Heldere klanken

Onder de neus van de inmiddels gepensioneerd politiemann Sir John Appleby vindt in **De klank en lichtmoord** (Sijthoff, 9,90) een klein reeksje

Helen MacInnes: Lekker zoet

geheimzinnige sterfgevallen plaats, waarvan Appleby al snel het moorddadige gehalte weet te bepalen. Je krijgt bijna medelijden met de moordenaar die toch zo zijn best heeft gedaan om op uiterst ingenieuze wijze, zij het omslachtig, zijn belangen te behartigen, terwijl Sir John — met tegenzin nota bene — binnen 24 uur (gerekend vanaf de eerste moord) achter de waarheid komt. (GJT)

Wanneer een Duitse schrijver misdaden uit WO II - begaan door zijn medeburgers - in zijn verhaal verwerkt, ben je toch altijd benieuwd welke positie hij zelf zal kiezen. Hansjörg Martin laat de lezer wat dat betreft in **Het trillen der tenoren** (Sijthoff, 9,90) geruime tijd in het onzekere. Hij geeft een heel levendige beschrijving van een paar vaderlandslievende, tamelijk fascistische leden van een herenzangvereniging. Veertig jaar na de oorlog vindt een van hen een koffer op zolder met papieren uit WO II. Zijn vondst brengt enkele zangbroeders behoorlijk in verwarring en dit is de aanleiding voor een vlotte en spannende beschrijving van de jacht op de koffer. De inspecteur van politie die tenslotte met een van zijn spaarzame opmerkingen de hele Duitse *Kitsch* ontzenuwt, geeft daarmee ook de visie van de schrijver weer die heel aanvaardbaar is. (CL)

Wereldbrand

Lading op scherp van de Zweden Carlsson & Glimne (Sijthoff, 23,50) behandelt het in de realiteit nog niet voorgekomen verschijnsel van het nucleair terrorisme. Een Russische kernkop wordt door Palestijnse commando's gestolen en naar het Midden-Oosten vervoerd met behulp van een in Turkije onderschepte truck, beladen met bouwmaterialen. De nietsvermoedende chauffeur zit opgewekt achter het

stuur en verlangt af en toe naar huis en zijn vriendin in het verre Zweden. Intussen zijn de Russische, Amerikaanse en Israelische geheime diensten koortsachtig in de weer om een kernramp te voorkomen, waarvan onduidelijk is waar en wanneer die zou moeten plaatsvinden. De focus van de handeling verplaatst zich kriskras over de wereld waar sombere veiligheidsagenten steeds meer overuren maken, terwijl de vrachtwagenchauffeur zijn dagelijkse routine afwerkt: lekker doorrijden, moeilijkheden met douanebeambten vermijden over alcohol en sexblaadjes — we zijn in het Midden-Oosten! —, grappen maken met collega-vrachtrijders. Het is een onderhoudend, met veel vaart geschreven boek dat een goed gedocumenteerde indruk maakt. Ook de onvermijdelijke climax neemt een onverwachte wending. (BR)

Een aantal ex-nazi's, thans topfiguren in verschillende sectoren van de maatschappij, staan op het punt een lang gekoesterde droom, de hereniging van Duitsland, in vervulling te doen gaan. Het was de heren duidelijk dat dit ideaal niet verwezenlijkt zou kunnen worden, zolang Rusland als wereldmacht intact zou blijven. Tientallen jaren van zorgvuldige voorbereiding zijn dus in **Doemdag** boek van William Hallahan (Spectrum, 19,90) geïnvesteerd om de vernietiging van Rusland mogelijk te maken. De CIA krijgt lucht van hun

activiteiten en een ex-medewerker moet zijn bovenmenselijke vermogens inzetten om een dreigende wereldbrand te voorkomen. We zien dan weer de zoveelste supermens aan het werk gaan. Herhaling mag dan de toverkracht der reclame zijn, voor leesplezier is het niet bevorderlijk. (HKo)

Het Shepherd-commando van Robert Ludlum (Veen, 22,50) werd eerder uitgegeven als *De dag dat de paus werd ontvoerd* onder het pseudoniem Michael Shepherd en is de vertaling van *The road to Gandolfo* dat in T&D nr. 82/4 werd besproken. Tijdens het schrijven merkte Ludlum dat zijn pen onbedwingbaar humoristische kuren begon te vertonen. Hij kreeg hier zo veel schik in dat hij zich niet langer kon verzetten. Misschien had hij beter wat meer karakter kunnen tonen, want echt leuk is het niet geworden. Een volkomen geschifte Amerikaanse generaal die uit het leger is gewipt, zet een gigantisch project op om de paus te ontvoeren. Het machtig tietwerk van zijn vier echtgenotes (die hiermee voortdurend worden aangeduid, bij voorbeeld met 'Hangend en Uitdagend') zijn hierbij onontbeerlijke schakels. (HKo)

Uit de veren

Op school had ik een leraar Nederlands die zich vreselijk kwaad kon maken over

opstellen, waarin zinnen voorkwamen als 'Ik werd wakker en sprong uit bed'. Nog nooit, was zijn stelling, is er iemand uit een normaal bed gesprongen en zo'n zin is daarom een teken van onoprechtheid. De ongelukkige die nietsvermoedend zijn opstel over zijn verjaardag energiek liet beginnen, kreeg de wind van voren. Omstandig werd uitgelegd dat het om een domheid ging die veel erger was dan foutieve spelling. Het opstel werd verder ongelezen terzijde gelegd en als beoordeling werd steevast een 1 gegeven.

Uit **Dood spoor** van Tim Heald (Prisma, 8,90) blijkt dat de schrijver niet op de juiste school heeft gezeten. Simon Bognor, die de Canadese politie helpt bij het oplossen van een moord, is ondanks zijn corpulentie ook tot de gewraakte sprong in staat. Op bladzijde 57 staat 'Hij kroop nog dieper onder de dekens voor hij, even later, met een flinke sprong op de vloer belandde'. De rest van het boek toont aan dat mijn leraar Nederlands groot gelijk had. (FH)

Verre streken

Met **De man uit Chamonix** (Sijthoff, 19,90), de vrijmoedige vertaling van *Clack of darkness*, zet Helen MacInnes haar produktie voort. Ze heeft hiermee een prettig leesbaar, niet te lang en niet te kort werk op de markt gebracht. De leider van een denkbeeldige internationale anti-terroristenbrigade levert strijd met een wapenhandelaar die hem op de zwarte lijst (voor afschot) heeft geplaatst. De strijd golft heen en weer van Engeland via de USA naar Zwitserland en Frankrijk en het geweld wordt bepaald niet verafschuwd. Vooral de pogingen om de vrouw van de politiemann te pakken te krijgen zijn zeer lezenswaardig, hoewel de relatie tussen hem en zijn vrouw verder door de zoetelijkheid wat buiten de orde van de niet onbloedige intrige valt. De Nederlandse geheime dienst die ook nog even op het toneel verschijnt, speelt geen bewonderenswaardige rol. (WV)

Een journalist die eens succesvol was, werkt nu bij een tweederangsblad in Hong Kong. Zijn bestaan raakt helemaal een dieptepunt als zijn krant hem nog ontslaat ook. Een aantal toevallige gebeurtenissen maken dat hij begint te denken om iemand te kidnappen. Het slachtoffer van **Kidnap in Hong Kong** van Peter Driscoll (van Holkema & Warendorf, 24,50) is een van de belangrijkste CIA-medewerkers in het Verre Oosten. Samen met drie handlangers die voor een dergelijke operatie niet direct de eerste keus zijn, moet het ambitieuze plan worden gerealiseerd. Dat levert een spannende goed geschreven thriller op (vertaald door thrillerschrijver Jacques Post) met aandacht voor de couleur locale en waarin de personen menselijke proporties houden. (HKo)

Prisma Detectives Moordboeken Stuk voor stuk voortreffe-lijk Vaste prijzen: f7,90 - f8,90 - f9,90

Peter Dickinson

Briljante breinbreker

Ook een intelligente bezitter van een Nederlands gymnasiumdiploma met niets dan hoge cijfers voor Grieks, Latijn en Wiskunde zal zo nu en dan even goed moeten nadenken over het vocabulair van de Engelse thrillerschrijver en fantast Peter Dickinson. Wie weet zonder woordenboek de betekenis van: *zarebas*, *hypnagogic*, *dendrops/echists*, *clepsydra*, *hypocaust*, *spokshave* of *fulvous*? Zelfs de ballotagecommissie van MENSA zal het niet in zijn cerebrum halen om kandidaat-leden hiermee te toetsen. Maar misschien zal er voor de begaafde gymnasiast van het Derde Millenium A.D. ooit nog eens een apart Peter Dickinson-woordenboek verschijnen, zoals ook een Homerus zijn eigen woordenboek heeft. Blijkbaar wekken aparte woorden een aparte thrill op bij lezers van aparte verhalen.

Zou het bij *Schwere Wörter*, bij moeilijke woordjes alleen blijven, dan zou de intelligente en erudiete gecompliceerdheid van Peter Dickinson geen echt bezwaar zijn. Ook volksschrijvers als Gerard Reve en Carmiggelt gebruiken zo nu en dan een wordeke dat niet een ieder kent, en zowel science fiction als Toonders Poes en Bommel bevatten overvloediglijk woorden die in geen enkel woordenboek zelfs maar terug te vinden zijn. Dickinson maakt echter ook een fantastisch gebruik van de werkelijkheid. De lezer wordt voortdurend gedwongen na te denken over de vraag waar de realiteit die hij uit krant en encyclopedie kent, ophoudt en waar de fantasie van Dickinson is begonnen. De combinatie hiervan met het bizarre en intrigerende woordgebruik zal heel wat lezers doen afhaken. Vooral *Wahrheit* en *Dichtung* weet Dickinson hier en daar zo naadloos aaneen te lassen, dat de lasnaad niet dan met de microscoop is waar te nemen. Dat amuseert, maar het maakt ook onrustig of het verveelt op de manier waarop een onoplosbare puzzel gaat tegenstaan.

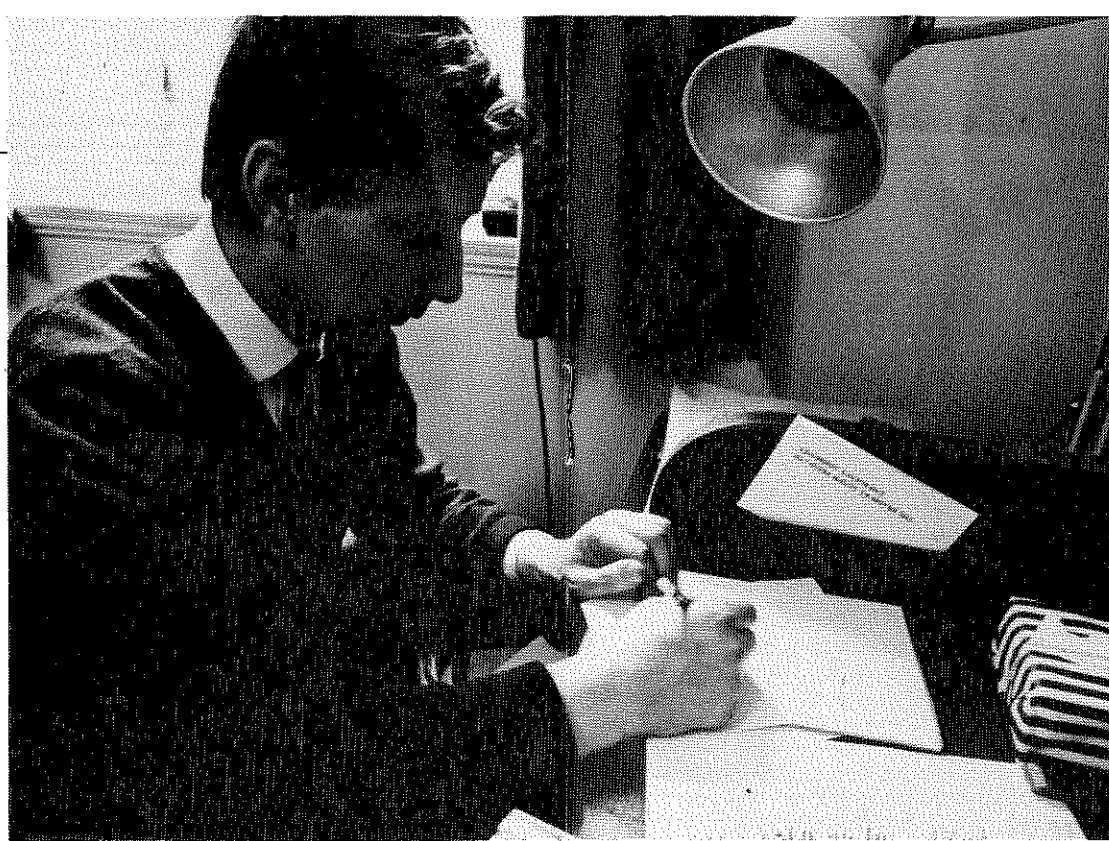
In besprekingen van Dickinsons boeken valt het woord 'intelligent' verdacht vaak. Desalniettemin is er in een uiterst positieve bespreking vol superlatieven van Dickinsons meest recente boek *The last houseparty* helaas geen enkele aanwijzing te vinden dat de recensent meer dan de flaptekst van het boek heeft gelezen. Dan had hij namelijk moeten constateren dat Dickinson zeer spits-

vondig kan wezen, maar er ook in slaagt om al zijn kennis kwijt te raken in toneelachtige dialogen en een intrige die meer troebel dan doorzichtig is. Maar ongetwijfeld was het de recensent allemaal te veel geworden. Was het te intelligent? Te erudiet? Te knap opgebouwd? De tand des tijds zal het leren.

Peter Dickinson, die in 1927 werd geboren, was de veertig al gepasseerd toen hij in 1968 én 1969 de Golden Dagger, het hoogste eerbewijs van de bond van Engelse misdaadauteurs, won voor zijn eerste twee boeken *Skin deep* en *A pride of heroes*. Voor die tijd had zijn leven er zo Brits uitgezien dat het haast bedacht en verzonnen lijkt. Geboren in een kolonie (het huidige Zambia), verblijf op Eton en Cambridge in de jaren 1941-51, gewerkt bij het humoristische weekblad *Punch* van 1952-69. In 1953 trouwde hij met ene Mary Rose Barnard (zijn er echt mensen die zo heten?), twee dochters en twee zoons. Nu vijftenvijftig jaren oud, woont hij in Londen.

In de eerste vijf boeken die Dickinson in de jaren 1968-72 heeft geschreven, speelt superintendent Pibble de hoofdrol. Net als Bond, een andere doortastende maar ook excentrieke, puur Engelse romanheld, heet Pibble James, maar hun beider voornaam is de enige overeenkomst. Pibble is voorzichtig, eerlijk, efficiënt, maakt fouten, werkt hard, kortom, hij is echt en overtuigend. Hij is geen typetje als Bond, geen Poirot, geen Holmes, maar hij is ook geen replica van zijn schepper. Hij is duidelijk zichzelf ook al is hij ten nauwste aan Dickinson verwant. Zo laat de auteur over Pibble zeggen 'He would have made a sound scholar'. Op wie hij wel lijkt, wordt niet helemaal duidelijk, maar een haast zeker misleidende clue is dat zowel de vader van Pibble als de vader van Dickinson Willoughby als voornaam dragen. Pibble is echter ook tien jaar ouder dan zijn schepper en op de in krom Engels gestelde vraag 'You a gentleman?' antwoordt hij 'Not even in a technical sense'. Het vermoeden bekruipt de lezer dat mogelijk een oudere

Peter Dickinson: foto laat niet zien dat hij grijs is geworden van het verzinnen

broer model heeft gestaan voor Pibble, maar de auteur zwijgt daar verder over. Pibble mocht vijf boeken lang leven, Dickinson heeft hem daarna niet Holmes achterna de Reichenbach waternival in laten donderen. Hij meende dat Pibble juist omdat hij geen *zombie* is, geen marionet met opvallende, bewust bedachte kenmerken als een geruite pet met twee kleppen of een in het midden gescheiden haardos die een kolossale hoeveelheid grijze cellen verborgen houdt, na een rijk en bewogen literair leven er maar eens uit mocht. In een literaire roman worden de mogelijkheden van een figuur meestal uitputtend onderzocht. Als dat niet gebeurt is een roman niet af. In een detectiveroman is daarvoor geen ruimte, zodat een hoofdfiguur wel een vervolg kan hebben en nog één, tot het voor hem ook genoeg is. Als ik Dickinson goed begrijp, vond hij daarom de vraag waarom er geen zesde Pibble-roman verscheen even absurd als de vraag waarom Oorlog en Vrede niet nog 186 bladzijden langer is. Toch heeft hem er dat er niet van weerhouden om Pibble, als bejaarde, opnieuw te laten optreden in *One foot in the grave* (de titel geeft zijn leeftijd al aan) uit 1979.

In de boeken na de Pibble-serie, van *The green gene* uit 1973 tot *The last houseparty* uit 1982, komen even veel vreemde en bizarre mensen, dieren en situaties voor als in Dickinsons eerdere werk. Dat zal het handelsmerk van deze auteur blijven. Er is geen permanente hoofdfiguur meer, maar wel zal menig lezer zich ergeren aan de permanente verschijning van Begaaft Jonge Vrouwen: Prinses Louise in *King & Joker* uit 1976, de erotomane terroriste Anne in

The poison oracle uit 1974 en de haar huis verbouwende superieure Lady Lydia in *The lively dead* uit 1975. Dickinson zelf zegt dat hij zijn vrouwelijke romanfiguren graag 'competent' ziet; toch lees ik met groeiende verbazing de prachtverhalen over deze prachtvrouwen, zonder libidineuze bijverschijnselen bij mijzelf. Als je er tegen opgewassen bent, zou je in het volle leven zeker een fijne collega aan zulke types hebben.

In *The green gene* gebeurt teveel om op te noemen. Van de twee politieke hoofdstromingen uit het boek, de zogeheten Celtic Independent Socialists enerzijds en de zogeheten Independent Socialists Celts anderzijds, wordt opgemerkt dat, om het ideologische verschil tussen deze twee mensvriendelijke stromingen te begrijpen, minstens een jaar scholing en vorming nodig is. Het fascinerende van Dickinsons boeken is dat de lezer dat niet alleen terstond letterlijk gelooft, maar er ook van overtuigd is dat Peter Dickinson beide ideologieën, compleet met wederzijdse polemieken, in minder dan een week verzinnen en beschrijven kan. *The poison oracle*, dat onlangs nog in Thrillers & Detectives schamper werd besproken vanwege zijn gecompliceerdheid, moet je dan maar op bladzijde 60 beginnen te lezen. Alles wat je niet snapt, kan je dan wijten aan het niet bij het begin zijn begonnen. En wie in de ban raakt van het verhaal, kan dan altijd nog eens opnieuw bij bladzijde 1 beginnen. Het verhaal speelt in een, onduidelijk Arabisch Sultanaat. De held is een taalkundige ('psycholinguist', jawel), de heldin is een Chimpanse, Dinah. Het oordeel over de moordenaar wordt gewezen door Dinah en het zal wel duivels toeval wezen, of ook niet, dat het woord voor 'oordeel' in het Bijbels Hebreeuws en in het Koranisch

Arabisch 'Din' luidt. Van dat woordje 'Din' is 'Dinah' de vrouwelijke vorm. De verwikkelingen rond het Londense consulaat van de inmiddels bij de Sowjet-Unie ingelijfde Baltische republiek Letland zijn, met een zekere Lady Lydia in de hoofdrol, het onderwerp van *The lively dead*. Wenste Dickinson uit de losse pols te demonstreren welke mogelijkheden John LeCarré ongebruikt heeft gelaten? Toch kan ook hier het advies worden gegeven op bladzijde 60 of daaromtrent te beginnen. Ook dan zijn er scènes genoeg die ternauwernood zijn te vergeten, zoals over een lijk dat in wodka is ingemaakt. *King & Joker* is misschien het meest lichtvoetige boek van Dickinson tot nu toe. De op peentjes kauwende kroonprins, de bastaard-neef des Konings die een onnozel baantje bij de paleisbewaking heeft gekregen, de genealogie van de Engelse koninklijke familie zoals Dickinson die door middel van een pseudo-Lytton Strachey fragment introduceert, de huisarts-Koning, alles is van een pracht en levensechtheid en een ingewikkeldheid, die tot nadenken stemt. Wat moet de scholier uit het Derde Milenium A.D. tot wier klassieken dit boek misschien behoren zal, er wel niet van denken?

The last houseparty bevat veel, veel dialogen. Een scherp gevoerd gesprek tussen een Arabische prins en een zionistische hoogleraar, anno 1937, geven de lezer weer heel wat stof tot nadenken. Gaat het hier wel of niet om een anachronisme? De intrige beslaat een periode van 43 jaren, dat is heel knap, maar is het ook leuk?

Het gebeurt regelmatig dat een pocketje, in haast op een tochtig perron gekocht, en op reis naar Zutphen uitgelezen, de wens oproept om verder alles van die bij toeval gevonden auteur te lezen. Bij mij riep dat inderdaad de begeerte op het hele oeuvre van Dickinson te willen kennen. Anderen vinden zijn werk misschien te veel, te barok, te overladen, te volgepropt, alsof je de 48 beste televisieprogramma's van de afgelopen twintig jaar allemaal op één avond te zien krijgt.

Dickinson vertelt dat hij zijn verhalen al schrijvend bedenkt. Hij draait het papier in de typemachine, tikt 1500 woorden in een ochtend en werkt stug zo door. 'I don't think out the plot first', schrijft hij, maar de intrige ontwikkelt zich met het verhaal mee, en wordt als het ware door Dickinson ontdekt. Vervolgens herschrijft hij met zorg — veel van de aardigste woordgrappen zijn, zo lijkt het wel, pas bij deze tweede versie aan het verhaal toegevoegd. Dickinson karakteriseert zijn eigen werk als 'science fiction with the science left out'. Boekhoudkundig is dat hetzelfde als *fiction* zonder meer. Maar,

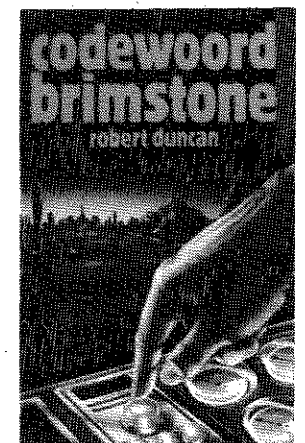
helaas, de werkelijkheid is verwarrender dan de subtiële logica van het boekhouden en Dickinsons boeken zijn niet 'gewoon' fictie, wat dat ook betekenen moge.

Formeel vallen de boeken van Dickinson volstrekt binnen de beperkingen van de klassieke whodunit-detective. Het stukje extra zit hem in excentrieke woorden, ideeën, personen, situaties, groteske zaken, onherleidbare malligheid — alsof de creatiefste en intelligentste jonge geleerde van zijn jaar besloten heeft geen theoretische natuurkunde of kankerresearch te gaan doen, maar in plaats daarvan 13 kinderboeken (daar heb ik het maar niet over gehad) en 11 detectives is gaan schrijven, louter en alleen om de tijd een beetje te gaan doden.

Hans Jansen

Tot nu toe is van het werk van Peter Dickinson nog niets in het Nederlands vertaald, behalve één kinderboek. Die boeken worden hier verder niet genoemd (6 titels, voornamelijk bestemd voor de oudere jeugd zijn uitgebracht als Puffins, de jeugdboeken van Penguin). Van de courante titels valt op dat enkele (in Amerika) alleen als *hardcover* te krijgen zijn. Dat wijst erop dat Dickinson ook in dat land nog moet doorbreken. Zijn meest recente boek *The last houseparty* werd overigens in Amerikaanse vakkringen zeer enthousiast ontvangen.

- '68 *The glass-sided ant's nest* (Skin deep) (Penguin, NL, 7,75)
- '75 *The lively dead* (Pantheon, VD, 11,50)
- '74 *The poison oracle* (Pantheon, VD, 11,50)
- '79 *One foot in the grave* (Random, VD, 29,75 en Penguin, NL, 12,25)
- '80 *A summer in the twenties* (Random, VD, 34,50)
- '82 *The last houseparty* (Random, VD, 37,50)

Is Cameron in staat de nietsontziende logica van het computergestuurde projectiel te doorbreken en zijn baan af te buigen naar een verlaten gebied? Hij heeft uren... minuten... tenslotte seconden om een vreselijke ramp te voorkomen. Prijs: f 24,90 verkrijgbaar bij elke boekhandel

a.w. bruna & zoon

I'll make him an offer he can't refuse

Mario Puzo

Deze rubriek staat open voor lezers met vragen, opmerkingen, verzoeken, enz. op het gebied van de misdaadlectuur. De redactie houdt zich het recht voor mededelingen in te korten.

Thrillers & Detectives besteedt weinig aandacht aan het werk van Franse of Duitse auteurs. Destijds heb ik veel van Simenon gelezen, maar zijn er ook andere Franse schrijvers in dit genre? En hoe is het gesteld met de Duitstalige detective? Wie kan mij een tip geven? K. du Chatinier. Delistraat 25, 2585 VX 's-Gravenhage.

Gevr. door verzamelaar originele Ivans-detectives. H. Kastein, Schelpenkade 51, 2313 ZX Leiden.

Van Peter Niesewand's Fallback is een Nederlandse uitgave verschenen onder de titel **Hersensabotage** (24,50). Met vriendelijke groeten: Uitgeverij Hollandia, Baarn.

Jaren geleden las ik met stijgend plezier het pulpromanetje **De man met de zwarte hoed** door Francis Wallace finaal stuk (NV Internationale Romanuitgaven, Groningen zij). Een stripmaker raakt betrokken bij moord, doodslag, overspel en chantage, tot zover dus héél origineel, maar slaagt er uiteindelijk in via zijn dagbladstrip **Little Hercules** met zijn geweten in het reine te komen. Intussen, en dat is het verrassende, neemt Wallace de gelegenheid te baat massa's kritiek te hebben op de machtige stripsyndicaten. Deze kongsie's blijken in handen van over lijken gaande geldwolven die hun slaven opzweepen tot produktie! produktie!

Het is niet onmogelijk dat het een sleutelroman betreft en dat de schrijver een pseudoniem is van een door de geschiedschrijving over het hoofd geziene stripmaker. Of hij heeft al die tijd zijn mond gehouden omdat hij al lang en breed is vermoord, dat kan ook.

Ik ben gefascineerd door gastoptredens en hoofdrollen die stripmakers en hun bedenksels vervullen in proza- en dichtwerken (crossovers heet dat). Wie heeft voor mij de oorspronkelijke Am. editie **Little Hercules**, verm. ná 1960) en tevens gegevens over de auteur? Ook voor andere realistische, in de door en door korrupte stripwereld spelende romans houd ik me ten eerste aanbevolen.

En ik doel niet op het Prismapocketje **Mickey Mouse en het pelsnoer** van P.G. Wodehouse, meneer H.P. de Boer! Anton Hermus. Postbus 19017, 3501 DA Utrecht.

Als verzamelaar van detectiveromans — Engels-talige en Nederlandse — wil ik graag in contact komen met soortgenoten. Het gaat me om uitwisseling van gegevens omtrent auteurs, titels, eventuele boekenmarkten, enz. Ook voor ruilen en kopen houd ik mij aanbevolen. Ik adverteer bij voorbeeld zelf al enige tijd in Engeland in het Antiquarian Book Magazine.

Graag een stroom van enthousiaste reacties aan de 'Collectors' Club' p/a drs. C.H. Bressers, Schommerveld 9, 5751 EA Deurne. Tel. 04930-14349.

Gezocht: **IJsvogel boeken** door Bob van Oyen, o.a. Na afloop moord en IJsvogel en de rebel. Klaas van der Spoel, Henri Dunantlaan 81, 9728 HC Groningen. Tel. 050-255791 (na 16.30 uur).

Wie zet mij op het spoor van **Tidy Death** uit '40 en **Murder's a swine** uit '43, beide van Nap Lombard. Het laatstgenoemde boek is ook uitgebracht als **The grinning pig**. Frits Hoorweg, Leiwater 40, 2715 BC Zoetermeer.

De boekenkast wordt te klein. Ik wil tientallen Amerikaanse pockets kwijt van o.a. Ellery Queen, Erle Stanley Gardner, Carter Brown e.v.a. T.e.a.b. Bert Vuijsje, tel: 020-733219.

Made in USA & UK

A hell of a town

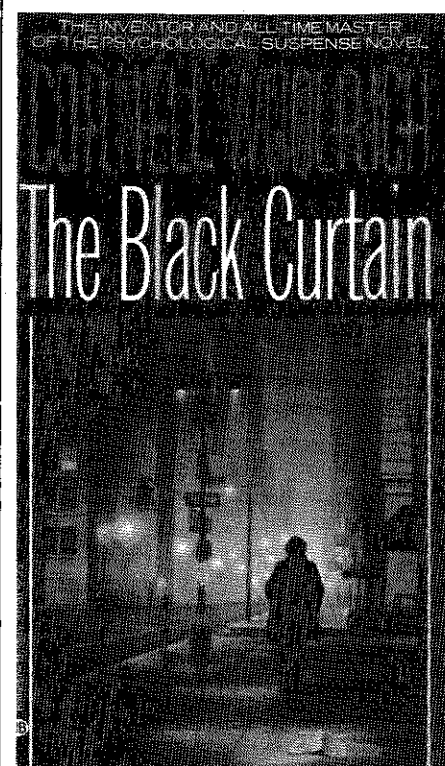
Jay Robert Nash schreef eerst een kleine tien non-fictie boeken over de geschiedenis van de Amerikaanse misdaad, vóór hij zich aan een verzonden thriller waagde. De hoofdpersoon van **A crime story** (Dell, VD, 13,30) is dan ook een dagbladcolumnist uit Chicago die zich specialiseert in verhalen over Grote Misdaden uit de historie. Wie schetst zijn verbazing, zo gaat de plot ongeveer, als hij door de pas verkozen gouverneur van Illinois wordt ontboden in verband met een serie moorden die als twee druppels water lijken op recente items uit zijn column. De eerste 100 pagina's loopt het verhaal als een trein, met aangename sfeerbeschrijvingen uit het niet altijd even rechtschapen wereldje van politie, pers en politici in Chicago. Daarna wordt de intrige hinderlijk onwaarschijnlijk, terwijl — mede in verband daarmee — de ik-figuur zoveel voor zijn lezers verborgen moet houden, dat er tegen het eind haast niet meer wijs uit valt te worden. (BV)

Ook in William Kienzles derde boek **Mind over Murder** (Bantam, VD, 11,50) (na *The rosary murders* en *Death wears a red hat*) spelen de gebeurtenissen zich af in de Roomskatholieke wereld van

Chicago. Monseigneur Thompson is verdwenen en pater Koesler wordt door de politie ingeschakeld om hem te helpen vinden. Vijf personen hebben een motief om Thompson te vermoorden. Allen zijn het slachtoffers van het tribunaal van Thompson dat beslist of een huwelijk naar canonic recht kan worden ontbonden. Uit enkele aanwijzingen die hem alleen door zijn priesterschap bekend kunnen zijn, destilleert Koesler wat er moet zijn gebeurd. Kienzle gaat wel erg diep in op kerkrechtelijke details, zoals 'defectus formae' en 'voorrecht van het geloof'. Het is zo bijna een boek voor kerkelijke waardigheidsbekleders geworden. Niettemin wordt het goed verteld en boeit het door zijn originele elementen. Opmerkelijk is overigens dat, op bladzijde 282, Koesler een gebedje prevelt met de wens dat dit absoluut het laatste bezoek aan het hoofdbureau zal zijn. Is dit een aanwijzing dat er geen Koesler-verhalen zullen verschijnen? Maar wordt zijn gebed verhoord? (DB)

ANGST

Cornell Woolrich (William Irish), leefde van 1903 tot 1968 en te oordelen naar de weinige feiten die over hem bekend zijn, was het een hoogst merkwaardig leven. Hij was, kort gezegd, een bange man. Toen hij gestorven was, vond men tussen zijn nagelaten papieren een

notitie waarin hij de angstige sfeer van zijn levensdagen griezelig fatalistisch samenvatte: 'Ik heb alleen maar geprobeerd de dood te misleiden'. Het grootste deel van zijn leven was op die veiligheidsmaatregel ingericht. Tientallen jaren leefde hij met zijn moeder, en na haar dood alleen, in gehuurde hotelsuites en steriele motelkamers. Op zijn begrafenis was slechts een handjevol mensen aanwezig — kennissen, familie had hij niet meer — en dat is nogal merkwaardig voor een man die met succes schreef, zijn werk aan radio, televisie en Hollywood verkocht en als miljonair overleed. Het succes noch het geld hebben hem ooit tot een ruimer sociaal of luxer leven kunnen verleiden, alsof dat hem alleen maar meer kwetsbaar zou maken in zijn strijd tegen het noodlot en de dood 'waarvan ik mijn hele leven lang zeker wist dat die me op zekere dag zou overspoelen en wegvagen'. Dat weten we natuurlijk allemaal, maar Woolrich maakte er een punt van. Schrijven moet voor hem de therapie bij uitstek geweest zijn waarmee hij zijn angsten, zijn sombere voorvoelens en het bijna paranoïde levensgevoel kon terugdringen tot een verdraaglijk niveau. Zijn romans wemelen van de obstakels die het noodlot de kans geven naderbij te sluipen en uit te halen. Lichtknoppen functioneren niet meer in lugubere kelders, telefoonleidingen zijn doorgesneden, sleutels vallen enige centimeters buiten het bereik van vingertoppen, treinen hebben bijna fatale vertragingen. Zijn vindingrijkheid in het bedenken van zulke obstakels wordt slechts door weinig geëvenaard en hij heeft er een hele generatie amusementsschrijvers en filmers (Hitchcock & Truffaut) mee beïnvloed. De plots en de beschrijving van de plaats van handeling zijn al even klassiek en wekken tegenwoordig de indruk clichématig te

zijn en alleen door de techniek overeind te worden gehouden. Vijf van die romans zijn herdrukt als Ballantine Mystery (VD 8,95) en bevatten doorsnee Woolrich-werk. **The Black Curtain** is een variant op het thema geheugenverlies. De afwikkeling ervan lijkt net iets te zwaar op de toevalsfactor te steunen maar blijft door de gehaaide techniek aanvaardbaar. Niet aanvaardbaar, maar wel verrassend, is de gewaarwording dat de oorzaken van het tweevoudige geheugenverlies met geen woord verklaard worden. **The Black Path of Fear** heeft alle elementen van een Bogart thriller: Cuba, bars, tropische maan, verraad en doodslag; de verbeterde strijd van een man om zijn onschuld te bewijzen inzake de dood van zijn vrouw. Hij slaagt er ten slotte in met de gangsters af te rekenen, maar Woolrich ziet hem iets te graag vrijuit gaan en berderft daarmee een aardige plot en ontknoping. **Rendezvous in Black** is een variant op de formule die Woolrich met *The Bride Wore Black* uitvond: jonge echtgenote wordt gedood, haar man gaat achter de daders aan, in dit geval om hun echtgenotes te doden.

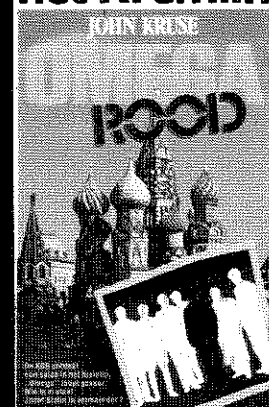
Opwindend of meeslepend vond ik deze drie romans niet meer, (de overige twee *Black Alibi* en *The Black Angel* komen een andere keer aan de beurt), maar de sfeer van veroordeling en noodlottigheid heeft toch nog steeds een heel aparte charme. Waarschijnlijk omdat Woolrich zijn informatie uit de allereerste hand had. (ES)

Vlieg er eens uit

Marco Polo if you can van William Buckley (Avon, VD, 13,30) is de duistere titel van een gefingeerde reconstructie van het beruchte U-2 incident. De ongelukkige piloot Gary Powers is in het boek een agent geworden met een bijzondere opdracht en daaromheen is een aardige intrige gewoven. Het leuke is bovendien dat je nooit zeker weet of die de waarheid niet beter benadert dan de inhoud van de geschiedenisboeken. Het verhaal is opgebouwd uit een groot aantal van elkaar losstaande scènes, die zich op zeer uiteenlopende plaatsen afspelen en soms ook nog in geheel uiteenlopende tijdvakken. De meest authentieke scènes lijken die waarin Eisenhower de hoofdrol speelt en die vormen ook de leukste passages in het boek. Kroetsjev komt veel minder uit de verf, hetgeen een gemiste kans is. Door de grote verscheidenheid is het meer een aardige raamvertelling dan een spannend boek geworden. (FH)

Goodbye Mickey Mouse heet de nieuwe roman van Len Deighton (Hutchinson, 37,20). 'Ha', denkt de geofende Deighton-lezer, 'Mickey Mouse is de kodenam van een voor Amerika opererende Engelse spion, die in Koblenz, Damascus en Lima een stokje moet steken voor

Moord in het Kremlin

1952 — Een jaar voor de plotselinge dood van Jozef Stalin, de grote dictator. In de hoogste regionen van de Sovjet-hiërarchie heeft zich een CIA-infiltrant genesteld. Maar de KGB ruikt onraad. 'Omega' is in gevaar! De Amerikanen beseffen dat ze niet kunnen wachten op Stalins dood. Maar is er iemand ter wereld in staat de Sovjetleider te vermoorden?

John Kruse
OMEGA ROOD
Een thriller

Paperback f 26,50
Verkrijgbaar in de boekhandel

VEEN, UITGEVERS UTRECHT

Cops

Zes keiharde politiemannen worden gezet aan de zaak van de moord op een Hollywoodse filmagnaat. Joseph Wambaugh beschrijft op zijn onnavolgbare en onconventionele wijze, hoe de zes zich een weg banen door een wereld van ontucht, drugs en moord. Een wereld waarin niets is wat het lijkt.

Joseph Wambaugh
DE GLITTER EN DE GOOT

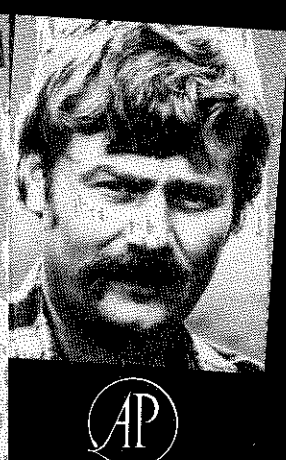
Paperback f 24,50
Verkrijgbaar in de boekhandel
Uitgeverij Luitingh-Utrecht

Misdaad is altijd weer nieuw!

Koos van Zomeren
De hangende man
Roman. Grote ABC. 226 blz.
f 24,50

'De hangende man' is prachtig geschreven. De bladzijden die van Zomeren schrijft over Bart Timmers kennismaking met het Haagse bedrijf en de PvdA-fractie zijn van grote schoonheid, vooral ook door die diepe haat die op de achtergrond voelbaar is.' — Rinus Ferdinandusse in *Vrij Nederland*

'Trefzekere schrijfstijl. Wat er staat, staat er raak! Een venijnige afrekening met de idealisten van de jaren zestig. Het is een schitterend boek.' — *Trouw*

'De hangende man' is veel meer en veel sterker dan de doorsnee misdaadroman.' — *Algemeen Dagblad*

'Doordachte handeling en zeer goede dramatische opbouw. ... een lekker boek voor bij de haard.' — *Limburgs Dagblad*

In iedere boekhandel te koop.

ARBEIDERSPERS SINGEL 262

Thrillers & Detectives

een duivels plan van de Rus.' Mis! Het is de bijnaam van de Amerikaanse piloot Mickey Morse, wiens taak bestaat uit het escorteren van in Engeland gestationeerde bommenwerpers, tijdens de tweede wereldoorlog. Een oorlogsroman dus en, wat verbazingwekkender is, in de eerste plaats een verhaal over de vliegers zelf, en niet zozeer — zoals in *Bomber* — over het perverse politieke spel waarop individuele gevechtshandelingen zijn terug te voeren. Hoe banaal dit ook moge klinken: Goodbye Mickey Mouse beschrijft menselijke relaties en gevoelens: vriendschap, liefde, rancune, angst. Het is even wennen, en bij de talrijke sentimentele passages zit je angstig te wachten op de 'echte' Deighton die, door een onverwachte draai aan de zaak te geven, al dit moois de grond in zal boren. Maar nee, hij meent het echt! Ik vermoed dat menigeen met dit boek geen raad zal weten, zoals negen jaar geleden sommige adepten van Heller's *Catch-22* in grote verwarring geraakten bij het lezen van *Something Happened*. Zelf maak ik er geen probleem van. Ik vind het een prachtig boek. (HKg)

Reuzedik

Topreporter Frank O'Hara is een ex-CIA agent en daarbij Zen-Shinto-Karate meester, met alle heroïsche eigenschappen vandien. Eliza Gunn, begerlijke en ambitieuze televisiereporter, zoekt contact met hem om samen hun huid te wagen voor *hot news*, waarbij vergeleken Watergate een Henk vd Meijdenschaaltje is. Na een traag, als los zand aan elkaar hangend begin komt *Chameleon* van William Diehl (Ballantine, VD, 14,85) pas op de helft van het verhaal op gang. De twee hoofdpersonen moeten het opnemen tegen een internationaal opererende misdaadorganisatie, die uit koelbloedige huurmoordenaars en ex Intelligence-agenten bestaat, geleid door computers, bespeeld door de ongrijpbare Chameleon. Vooral in de geweld- en sexpassages legt de schrijver zich geen enkele beperking op totdat in Japan, waar een groot gedeelte van het verhaal zich afspeelt, de onwaarschijnlijke en onverwachte ontknoping plaatsvindt. Als het boek (469 blz.) half zo dik was geweest, zou dat de leesbaarheid ten goede zijn gekomen. (MR)

Justin Scott die nogal de aandacht trok met *Shipkiller*, heeft met zijn nieuwe thriller *The man who loved the Normandie* (Granada, VD, 14,75) een kluif van een boek afgescheiden. An sich is de jacht op de Duitse spion en terrorist (de Otter) die tijdens WO II de haven van New York onveilig maakt, best interessant. Na zijn succesvolle vernieling van de Franse lijnboot Le Normandie, raakt de Otter in een strijd

gewikkeld met de Engelse Geheime Dienst en de Amerikaan Steven Gates. In 575 pagina's wordt in een veel te traag tempo en met veel onnodige details de Otter uiteindelijk buiten gevecht gesteld. Vooral de berging van het Franse schip wordt zo technisch uiteengezet dat de spanning zo nu en dan er helemaal uit raakt, terwijl de intrige juist geschikt was voor een vlot stuk werk. Scott haalt daardoor het niveau van Shipkiller niet en dat is jammer! In zijn ijver is hij zijn doel voorbij geschoten. (WV)

De draken in *Turn loose the dragons* van George Chesbro (Ballantine, VD, 11,50) zijn als duo optredende geheime agenten die in de jaren zestig door de CIA werden gerecruteerd, maar geheel buiten het verband van deze organisatie opereerden. Een van hen wordt onder vals voorwendsel door haar oude maatje benaderd voor een klus in het communistische San Sierra (lees Cuba). Inmiddels is ze gelukkig getrouwd met een succesvolle advocaat die niets van de vroegere werkkring van zijn vrouw afweet. Zodra hij achter de ware aard van haar opdracht komt, legt hij een opmerkelijke fitheid en vindingrijkheid aan de dag om te voorkomen dat de heer Salva (lees Castro), dictator van San Sierra, wordt vermoord. Chesbro heeft er een verhaal van gemaakt dat van begin tot eind erg spannend is en dat

ondanks een apocalyptisch slot behoorlijk geloofwaardig overkomt. (GJT)

Echte emoties

Het in 1939 verschenen en inmiddels klassiek geworden *Rogue Male* van Geoffrey Household heeft nu ruim veertig jaar later een vervolg gekregen. In het eerste boek pleegt een Engelsman een aanslag op Hitler om zich te wreken op de Nazi's die zijn grote liefde hebben doodgemarteld. De aanslag mislukt, maar met de Nazi's op zijn hielen weet hij ernstig gehavend Engeland te bereiken. In *Rogue Justice* (Michael Joseph, NL, 45,50) vertrekt hij opnieuw naar Duitsland voor een herkansing. WO II is inmiddels begonnen en de omstandigheden dwingen hem zijn oorspronkelijke plan te laten varen. Hij besluit een eenmansoorlog te gaan voeren tot hij aansluiting heeft gevonden met de Britse troepen in het Midden-Oosten. Tijdens een avontuurlijke tocht door vele landen laat hij heel wat Duits soldatenbloed vloeien. *Rogue Justice* is een zeer knap geschreven in romantiek gedrenkt verhaal, waarin ridderlijkheid, vriendschap, wraakzucht, verzengende haat en verdriet om de verloren liefde de boventoon voeren. (HKo)

Prisma Detectives Moordboeken Stuk voor stuk voortreffe-lijk Vaste prijzen: f7,90 - f8,90 - f9,90

Bij de boekhandel

Thrillers & Detectives

Ken Follett: oud werk kruipt net door het oog van de naald

Pre-bestsellers

The Shakeout en **The bear raid** van Ken Follett (Coronet, VD, 11,50) dateren uit respectievelijk 1975 en 1976 en worden nu heruitgegeven naar aanleiding van de doorbraak van de schrijver van *Eye of the needle*. Hoofdpersoon in beide boeken is Piers Roper, op directieniveau werkzaam bij een engelse automobieli-gigant, die hiermee een adder aan zijn (haar?) borst koestert, want Roper is tegelijkertijd topmedewerker van een organisatie voor bedrijfsspionage. Klant hiervan is een concurrerende Amerikaanse automultinational. Als buurman zou de held een buitengewone bof betekenen, maar in het spionage-werk is zijn soort sterk oververtegenwoordigd. Piers is super-intelligent, keihard, heeft het uiterlijk van een filmster en is liefhebber van dure auto's en vrouwen. Hij rookt en drinkt zwaar, maar heeft desondanks de conditie van een wild beest. Een menselijk trekje is dat hij begint te stotteren als hij een vrouw zijn liefde verklaart. Een niet naar wens verlopen emotionele ontwikkeling is voor dit spraakgebrek verantwoordelijk. In *Shakeout* weet hij munt te slaan uit de interne intriges en tegenstellingen in zijn onderneming, maar een complicatie is dat een rivaliserende spionageorganisatie onder zijn duiven aan het schieten is. In *The bear raid* moet hij voorkomen dat zijn opdrachtgever wordt overgenomen door een niet-ethische concurrent. Dit verhaal speelt grotendeels in de USA, zodat het voor de hand ligt dat de onvermijdelijke Maffia zijn intrede weer eens doet. Beide verhalen zijn redelijk leesbaar, maar het echte werk moest nog duidelijk komen (HKo)

Het succes van *Gorky Park* heeft ook belangstelling veroorzaakt voor ouder werk van Martin Cruz Smith. **Gypsy in**

amber (Ballantine, VD, 9,80) is een heruitgave van een min of meer gewoon detectiveboek uit 1971. Uit de situering van de scènes blijkt echter dat de schrijver iets speciaals nodig heeft om op dreef te komen. Een moordzaak wordt opgelost door een zigeuner om te voorkomen dat zijn volk verdacht raakt. Naderhand blijkt de werkelijkheid nog gruwelijker dan eerst gedacht. Een soort Charles Manson blijkt zich van de zigeunercultuur te bedienen ter rechtvaardiging van onfrisse praktijken. Voor de liefhebbers van hedendaagse horror zal dit nogal brokkelige boekje misschien toch wel iets aardig hebben. (FH)

Klattergoud

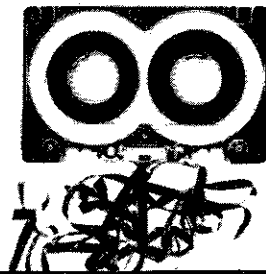
In het midden van de jaren zeventig publiceerde Robert B. Parker, telkens met een jaar tussenruimte, vier verhalen rond zijn private eye *Spenser*, die tot de beste thrillers van dat decennium behoorden. Daarna volgde een veront-rustend hiaat en sindsdien lijkt Parker zich te ontwikkelen tot een wisselvallige veelschrijver. Het zojuist in paperback verschenen **A savage place** (Dell, VD, 11,50) is nogal teleurstellend na de voorgaande *Spenser*-afleveringen *Looking for Rachel Wallace* en *Early autumn*. *Spenser* wordt deze keer naar Hollywood gehaald als lijfwacht voor een lieflijke tv-verslaggeverster die een corruptieschandaal in de filmwereld op het spoor is. Het wordt al snel pijnlijk duidelijk dat de auteur er weinig benul van heeft hoe het in de *muckraking* journalistiek toe gaat, terwijl zijn held zich minstens even ontheemd voelt nu hij zijn geliefde Boston heeft moeten verlaten. Inmiddels is de volgende *Spenser*-roman *Ceremony*, al in hardcover verschenen en daarin is gelukkig alles weer bij het oude: *Spenser* terug in Boston, zijn hoogstaande verloofde Susan Silverman aan zijn zijde. (BV)

Gregory MacDonald verzoon Fletch, een journalist die ogenschijnlijk een zeer luchthartig leven leidt, maar in werkelijkheid meer scrupules heeft dan de gemiddelde nieuwsgager. In **Fletch's Moxie** (Warner, VD, 11,50) verkeert hij in een Hollywood-gezelschap dat in Florida bezig is een lowbrow film te maken. De producer wordt vermoord en Moxie, hoofdrolspeelster en vriendin van Fletch, is de hoofdverdachte. De verhalen van Fletch ontleen hun charme aan flitsende dialogen en onverwachte wendingen van het verhaal. De eerste zaken ontbreken en de laatste zijn té onverwacht, wat resulteert in een nog zwaartillende beschouwing over de verdorvenheid van de film-business. (TC)

**Now
in paperback!**

DICK FRANCIS
TWICE SHY 13,50
"HERE IS FRANCIS' BEST BOOK YET"
THE TIMES

"The book hinges on a search for punter's gold. A lucrative betting system evolved by a professional gambler, recently dead, is put on computer tapes. When these vanish, the guns and the heavies come out"

The Guardian

"A thriller like a Hitchcock film... a lot of suspense... unconventional, but it works beautifully"

People

"An extraordinary thriller... evil is real here... nails are for biting"

Evening Standard

"How smoothly he writes and how thoroughly he knows the course. It grips like Piggot's knees"

The Observer

"Topnotch, nonstop entertainment. Ironic, clever, exciting, and, even when rip-roaring violent, thoroughly warmhearted"

Kirkus

At all bookstores
Importer/Distributor

van itmar
Amsterdam

CHARLIE - een jonge Engelse actrice, op zoek naar liefde en een politiek engagement. Zij speelt de hoofdrol in John le Carré's nieuwste boek.

KURTZ - altijd een solitair binnen de Israëlische inlichtingendienst. Zijn speciale taak: een eind maken aan de bomaanslagen op joodse doelwitten in Europa.

MICHEL - de codenaam voor een jonge Palestijn die de aandacht van Europa vraagt voor het lijden van zijn vele landgenoten.

JOSEPH - de knappe, eenzame man die Charlie op het strand van Mykonos ontmoet.

HELGA - een Duitse vrouw die gelooft in harde acties.

De nieuwe thriller van John le Carré is een keerpunt in zijn werk. De serie over George Smiley is afgesloten. Le Carré komt terug met DE LOKVOGEL - een boek over een actueel en emotioneel geladen onderwerp: de tegenstelling tussen Israëli's en Palestijnen.

Vanaf 1 april in elke boekhandel te koop. Een grote paperback met bijna vijfhonderd bladzijden - f 29,90.

THRILLERS & DETECTIVES

Bestelformulier

Stuur de onderstaande boeken aan:

NAAM: _____

ADRES: _____

PLAATS: _____

	SCHRIJVER	TITEL
1.		
2.		
3.		
4.		
5.		

bedrag boeken	extra voor verpakking en verzending	totaal

Kosten van verpakking & verzending zijn:

voor bestellingen
tot f 25,—: f 3,50
tussen f 25,— en f 50,—: f 2,75
boven f 50,—: f 2,—

Als betaling heb ik bijgesloten een girobetaalkaart/een betaalcheque van de banken t.n.v. Thrillers & Detectives postgiro 5013940, Amsterdam

De bestelling wordt via de PTT bij u bezorgd
NB: Alle boeken zijn ook gewoon via iedere boekwinkel te koop

ABONNEMENT

Maak van Thrillers & Detectives een levenslustig blad. Neem een abonnement of geef er iemand een cadeau. Thrillers & Detectives verschijnt 5 maal per jaar, in januari, maart, mei, september en november.

Zend tot nader order Thrillers & Detectives aan:

Naam: _____

Adres: _____

Plaats: _____

Bijgesloten is als betaling een girobetaalkaart/betaalcheque van de banken voor een jaarabonnement van f 11,25 t.n.v. Thrillers & Detectives, postgiro 5013940, Amsterdam (België f 6,- extra)

P.S. Een jaarabonnement kan elk gewenst moment ingaan en heeft betrekking op de vijf opeenvolgende nummers.

Adres voor bestellingen, abonnementen & correspondentie:
Thrillers & Detectives p/a Nic. Maesstraat 139hs, 1071 PX Amsterdam

Kort Amerikaans

Weinig sex dit keer. De lust is er wel en er wordt ook over gepraat en gedacht, maar er komt weinig van. Vertrouw daarom niet te veel op de omslagen die vaak meer beloven dan er gebeurt. Fysiek geweld is er dit maal ook niet in overvloed, maar daarentegen valt herhaaldelijk de term structureel geweld. Daar kan je ook een dodelijke pijn in je hoofd van krijgen en het gespatel van de burger tussen de raderen van de bureaucratie is minstens even angstaanjagend als de kachelpook met brokjes grijze massa (geen cokes of antracie) aan het klevrige uiteinde.

Thrillers & Detectives

Titel	Thema	Sex	Geweld	Opvoedende waarde	Oordeel
James Hadley Chase Hand me a fig leaf Corgi, VD, 7,50	Privédetective op zoek naar verdwenen kleinzoon van kikkerkweker	Wordt alleen zwoel over gepraat	Genoeg	Je ziet hoe het toegaat op een kikkerkwekerij	Routineklusje van oude veelshijver (HKo)
Nicolas Freeling Arlette Vintage, VD, 11,50	Ditjes en datjes uit het leven van weduwe Van der Valk	Vermoeden van kortstondig overspel	Dat moet je structureel zien	Goed en kwaad zijn niet altijd makkelijk te scheiden	Onaangename moischrijverij (HKg)
Robert Ludlum The Parasol mosaic Granada, VD, 14,75	Mole in het Witte Huis bedreigt veiligheid van de USA	Niet de moeite waard	Niet zo veel voor 637 pagina's	Het aankweken van doorzettingsvermogen (Iengte versus actie)	Echt alleen voor liefhebbers (WV)
James McClure The caterpillar cop Panthcon, VD, 11,50	Zuidafrikaans politie-duo krijgt hulp van junior-burgerwacht	Speelt amuseante rol en doorbreekt soms enge conventies	De dreiging van geweld is steeds op de achtergrond aanwezig	Zeer waarheidsgetrouw beeld van politiewerk in Zuid-Afrika	Herdruk van een hoogtepunt uit de misdaadlectuur (FH)
Julian Rathbone The Euro-killers Panthcon, VD, 11,50	Smerigheden van multinational en overheid in fictief Benelux-landje	Oude politieman heeft alles achter zich liggen	Maatschappelijke onderdrukking viert hoogtij	Vertrouw nooit bureau-craten en wees voorzichtig met ondernemers	Even saai en degelijk als de EG-bepalingen (TC)
Per Wahlbo Murder on the 31st floor Panthcon, VD, 11,50	Politieonderzoek naar herkomst van anonieme dreigbrief aan uitgeverij	Geen sprake van, alle contacten zijn koud en zakelijk	Geestelijke onderdrukking door middel van de media	Onverholpen aanklacht tegen corruptie en bureaucratie van de pers	Kil, maar boeiend verhaal met veront-rustende toekomst-visie (CL)
Patricia Wentworth Lonsome road Coronet, VD, 11,50	Erfenisbeheerser met veel familie wordt herhaaldelijk met de dood bedreigd	Er wordt gelooft	Een duwje	Wie een kuil graaft voor een ander...	Vaak pathetisch en pas aan het eind echt spannend (MR)
Patricia Wentworth Miss Silver comes to stay Coronet, VD, 11,50	Man wordt vermoord vanwege een huispot van redenen	Lustgevoelens wekken schaamte op	Alleen het effect van klap met kachelpook wordt vermeld	Boonje komt om zijn loontje	Door alle onwaarschijnlijkheden een beetje teleurstelend (MR)

